

Bir “99%” etkinliği olarak

“OCCUPY”A

Anarşist Bir Eleştiri

DEVİRİMCİ
ANARŞİST
FAALİYET

İÇİNDEKİLER

Önsöz	—4
Başlangıçtan Bugüne OCCUPY Wall Street	—5
Etkinliğin Özellikleri	—6
‘Barışçıl’ ve ‘Şiddetsiz’ Etkinlik	—6
‘Siyasetsizlik’ ve ‘Kendiliğindenlik’	—7
Mekan Politikası	—7
Bir Kamuoyu Örgütleyicisi Olarak Sosyal Medya	—8
Etkinliğin Talepleri	—8
Etkinliğin içerisindeki Sosyo-Ekonomik Gruplar	—12
Bilinener, Bilinmeyenler	—12
Barışçıl değil, Uzlaşmacı Tarz	—18
Etkin Birey mi, Etkinliğin bireyi mi?	—19
İşgal mi, yoksa ‘bir etkinlik olarak uzun süreli oturma’ mı?	—21
Etkinlik bir simulakr mı?	—23
‘Anti kapitalizm değil herkes için kapitalizm’	—24
Bilinmeyenleri bilmek	—25
ABD’de yasal değişiklik: Glass Steagall yasasında Obama usulü	—27
Türkiye’ye Yansıması	—30
Sonsöz	—32

Önsöz

Son birkaç aydır gündemimize haberler, internet siteleri vb. yollarla giren bir olguyu, özellikle kapitalist sistemdeki kırılmalar/değişiklikler kendini bu kadar aşikar bir şekilde ortaya koyduğu zamanda incelemek bir rastlantı olmasa gerek. ABD'yi hareketlendiren bir etkinlikten "OCCUPY"dan bahsetmek, onu irdelemek, tartışmak ve tartıştırmak bu metnin asıl istediği olsa gerek.

Bu yazıyla birlikte, çok meşru görünen bu tarz bir muhalefet anlayışını incelerken bu meşruiyetin kaynağını araştırdık. Etkinliğin sosyal karakterlerinden, ekonomik durumlarına; etkinliğin bugüne kadar yarattığı etkiden ve yarın yaratmak istediklerine; dünya üzerinde temsilcisi olunmak istenen muhalefet anlayışından, bu muhalefetin bilinen ve bilinmeyenlerine varıncaya dek birçok noktaya değinen bir çalışma ortaya koymaya çalıştık.

Tabi ki etkinliği ele alırken, yazı araştırmaların başlangıcıyla, sonlanması arasında "Occupy Etkinliği"ndeki süreci değerlendirmiştir. Araştırmalarımızın bittiği ve yazının tamamlandığı süreci kapsamaktadır. Araştırmalarımızın sonlandığı bu yazının yayınlanmasından sonraki süreçte oluşacak herhangi bir gelişme yazıda yer almayacak olsa da, ortaya koyduğumuz genel çerçeve içinde yakın geleceğe ilişkin de öngöründe bulunduk.

Daha önce de belirtildiği gibi yazı, bir etkinlik olarak "OCCUPY" ı meşru algılayan anlayışı sorgulamayı ve tartışmayı istiyor. Bunu yaparken ortaya bütünlüklü bir şekilde koymaya çalıştığı veriler sayesinde muhalif çevrelerce sahıplenen bir etkinliği tahlil etmek istiyor.

İki bölümden oluşan yazının ilk bölümünde özellikle bu veriler açık ve anlaşılır biçimde ortaya konuyor. Daha fazla yorum olan ikinci kısım, bu veriler ışığında etkinliği sadece kendi içinde değil; aynı zamanda yeni bir muhalefet anlayışının bir parçası olarak ele alıyor. Bütün bunlarla beraber pratiğe evrilecek bir yorum sunmaya çalışıyor.

Başlangıçtan Bugüne OCCUPY Wall Street

17 Eylül 2011'de, New York'taki Zuccotti Park'ta, Kanadalı aktivist grup Adbusters bir eylemler dizisi başlattı. Sosyal, ekonomik adaletsizliklere, artan işsizlik oranlarına aynı zamanda hırsla, yozlaşmaya karşı olan “%99 eylemcileri” Wall Street'i ‘işgal’ ettiler. Daha sonra tüm dünyadaki değişim yanlılarının sahipleneceği ‘Biz %99’uz’ sloganı ile etkinliklerini görünür kıldılar. New York'ta başlayan bu etkinlik, kısa sürede Amerika'nın diğer eyaletlerine de yayıldı. Ve sonra tüm dünyaya...

13 Temmuz 2011'de, Adbusters Vakfı'nın Wall Street'te yapmayı planladığı etkinlik duyurulmaya başlandığında, bu kadar popüler olacağını muhtemelen Adbusters bile hesaplayamamıştır. Bu planın, insanların ‘demokratik yönetim’ üstündeki etkisini arttırmak, son finans krizinin arka planındaki banka sahiplerinin açık bir şekilde kayırılıp, bu tarz ekonomik hataların vatandaşlara ödetiriliyor olduğu durumu ifşa etmek gibi hedefleri vardı. Yöntem de belirlenmişti. 2011'de Tahrir Meydanı protestolarında ortaya çıkan ‘sembolik mekân’ yaratma yöntemi, yine 2011'de İspanyol eylemcilerin ortak kararları verirken uyguladıkları ‘konsensüs tarzı karar alma’ yöntemi örnek alındı. Eylemlerin gerçekleştiği Zuccotti Park'ın, özel bir mülk olması, polislerin mülk sahibinin izni olmadan içeri giremiyor olma durumu, Zuccotti Park'ı sembolik bir mekan haline getirdi. Wall Street Boğasının üstünde bir dansçı figürüyle etkinliğin sembolünü yaratan katılımcıların, kendi sembolik kültürlerini yaratmada da pek zorlandıkları söylenemez.

Anonymous gibi internet grupları da eylemi desteklemişti. Bu gruplar, ilişkili olduğu kişileri Wall Street'e çağırarak eylemi destekledi. Bu sosyal paylaşım ağlarının ve iletişim teknolojilerinin verimli kullanıldığının iyi bir göstergesiydi. Bu, protestocuların çoğunun genç olmasının nedenini de iyi açıklıyordu. Eylem, 17 Eylül'de başladı,

Adbusters

Kanada kökenli Adbusters Medya Vakfı, 1989'da Kalle Lasn ve Bill Schmalz tarafından Vancouver'da kuruldu. Adbusters kendini “ İletişim çağının yeni sosyal hareketliliğini savunan sanatçıların, aktivistlerin, yazarların, öğrencilerin, eğitimcilerin ve girişimcilerin oluşturduğu küresel bir iletişim ağı” olarak tanımlıyor.

Yürüttükleri kampanyalarla sık sık antikapitalist diye kendinden söz ettiren grup, tüm dünyada 120.000 tirajlı ‘reklamsız’ dergileri Adbusters'ı yayımlıyor. Geçmişten günümüze, aralarında Christopher Hedges, Matt Taibbi, Bill McKibben, Jim Munroe, Douglas Rushkoff, Jonathan Barnbrook, David Graeber, Simon Critchley, Slavoj Žižek, Michael Hardt, David Orrell gibi katılımcıların da bulunduğu dergi, uluslararası birçok kampanyaya imza attı. Bunların arasında, Buy Nothing Day (Bir şey almama Günü Kampanyası), TV Turnoff Week (Televizyon İzlememe Haftası) ve OCCUPY Wall Street var. 1999'da Kanada'da en iyi ulusal dergi ödülünü alan Adbusters'ın kurucularından Kalle Lasn, Adbusters'ın amacını şöyle anlatıyor;

“Yapmaya çalıştığımız şey, sosyal aktivizmin yeni bir biçimine öncülük etmek; medyanın bütün gücünü ürünleri satmak yerine, düşünceleri satmakta kullanacağız...”⁽¹⁾

(1) <http://www.emagazine.com/magazine-archive/cultural-jammin>

19'unda Facebook üzerinden yayılmaya başladı ve Youtube'a aynı gün eylem videoları yükledi. Ayın 22'sine gelindiğinde hareket kitleleşebilmişti.

ABD medyasında eylemlerin bu denli kitleleşebilmesindeki neden olarak; seçimlerden sonra Obama'nın bankacılık sektörüne ilişkin düzenleme planlarını uygulamaması ve finansal dolandırıcılara karşı yeterli müdahalede bulunmaması gösterildi. Dünyanın farklı yerlerinde, "Biz %99'uz." sloganını benimseyen grupların ortaya çıkmasıyla, dünya medyası hareketin küresel bir etki yaratmasının nedenini ise şöyle açıkladı; sistemden ekonomik ve siyasal değişimler bekleyen, hedefleyen grupların taleplerini bu sloganın altına sığdırabiliyordu.

Etkinliğin Özellikleri

Hareketin belirli bir 'siyasetten' kaçınmak üzerine yoğunlaştığı açıkça görülse de genel olarak karakteristik denilebilecek bir tarzı olduğu fark ediliyor. Kendisini yeni bir muhalefet biçimi haline getiren şeyin de 'kendine has ve yeni olduğunu beyan eden duruşu' olan Wall Street etkinliğinin basında ve manifestolarında belirginleşen özelliklerini açalım.

'Barışçıl' ve 'Şiddetsiz' Etkinlik

"Wall Street eylemliliğinin" yönetsel anlamda muhalefet arenasındaki en belirgin söylemlerinin, 'barışçıl' ve 'şiddetsiz' nitelendirmeleri olduğu açık. Daimi barışçıl eylemler yapan, demokratik taleplerini barışçıl bir şekilde muhatabına yöneltten ve karşısındakinden de bu yönde 'barışçıl' cevap bekleyen hareket, şiddeti de lanetleyerek, bu zamana kadar 'şiddet' kullanarak mücadele etme yöntemini benimseyen hareketleri kendisine katmamış⁽¹⁾, artık yeni mücadele biçimini- yani protestoların silahla değil; gitar, müzik ve dans ile, 'şenlikli' bir şekilde yapılması gerektiğini, uzun süreli oturma eylemleri gibi 'şiddet içermeyen sivil itaatsizlik eylemlerini' benimsemişti.

The Occupied Wall Street Journal yazarı Chris Hedges, "eylemsizliğin karşısında ellerinde kalan tek silahı sivil itaatsizlik olan bir kitleden" bahsederken⁽²⁾, aynı gazetedeki dayanışma ilkeleri yazısında *"bugün, kendimizi müşterek saygı, anlayış ve sevgi bağıyla birbirine bağlanmış, barışçıl sivil itaatsizlik yöntemini benimsemiş, siyasal olarak birbirinden bağımsız bireylerce oluşturulmuş bir topluluk olarak tanımlıyoruz ve Liberty Plaza'daki direnişimizi"*

(1) Wall Street'in içerisindeki banka camlarını kırmaya çabalayan 'Black Block' eylemcilerine 'bu bir işgaldir, yıkım değil' diyerek müdahale eden göstericiler ve tartışmalar için: "#OCCUPYOakland Black Bloc Anarchists Vandalize Whole Foods & Banks"; www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=zz22QvY6FTY http://www.dailykos.com/story/2011/11/12/1035907/-To-the-black-bloc-anarchists,-F***-OFFI-This-is-OCCUPY

(2) Hedges, Chris.The Occupied Wall Street Journal, 2011, 1 Ekim; "No Excuses Left"

gururla sürdürüyoruz.” beyanatı vermiştir.⁽³⁾

Türkiye’de ise bu şiddetsiz ve barışçıl eylemliliğin tezahürü, Dilek Zaptçioğlu’nun Birikim dergisinde yayımlanan yazısında ifadesini bulmuştur: *“Zuccotti Park’ta 70 yaşındaki beyaz emekli öğretmen Mary ile 22 yaşındaki Afro-Amerikalı Mark, 45 yaşındaki işsiz Hispanik Jose’yle beraber gitar çalıp şarkı söylerken ve dünyanın ancak böyle değişeceğine inanırken Türkiye’de “kardeş halklar” dağlarda kolektif bir biçimde adam öldürmeyi mücadele yöntemi olarak görüyor.”*⁽⁴⁾

‘Siyasetsizlik’ ve ‘Kendiliğindenlik’

Hareket, aynı zamanda kendiliğindenliği, -yani bir araç olarak spontanlığı- benimsemiş, herhangi bir siyaseti sahiplenemeyenlerin değil, farklı yaşam koşullarındaki – örneğin \$60.000’lık bir kolejden mezun olmuş bir öğrenci ile bir öğretmen emeklisinin- ortak paydada toplanmasına yönelik bir kitleliliği amaçlamaktadır.

Karşıt görüşlüler arasındaki kutuplaşmaları ortaya çıkarıp kitleli hareketi bölme ihtimaline bağlı olarak siyaseti reddeden Wall Street etkinliği, kitle meclislerinde ise çoğunlukla geleceğe yönelik talep ve stratejileri değil; Wall Street’in gündelik meselelerini ‘şeffaf bir şekilde karar alma süreçleriyle’ işletmeye yönelik hareket etti.

Etkinliğin başlatıcılarından biri olan David Graeber, oy birliği- yani doğrudan demokrasi uygulamalarıyla alakalı şunları söylemiştir: *“Bu, en basit ifadeyle büyük bir kumardır, zira bildiğimiz hiçbir kuruluş veya oluşum böyle bir şeyi başarabilmiş değildir. Oy birliği süreci, kimi aktivist gruplarının uyguladığı, herkesin tek oy hakkına sahip olduğu tartışma gruplarında başarıyla yürütülmüştü. Lakin New York Şehri Genel Meclisi kadar büyük gruplarda hiçbir zaman uygulanamamıştı. Öyle ki, Yunanistan ve İspanya’da kurulan halk meclisleri bile böylesine bir denemeye girişmemişlerdi. Fakat oy birliği yöntemi, ilkelerimizle en çok örtüşendi. Böylelikle bu maceraya giriştik.”*

Mekan Politikası

Wall Street etkinliği ve bu tarz eylemlilikler, sembolleşmiş mekanları kendisine yer edinerek, bu mekan üzerinden örgütlenme yapmakta, talepler ve sorunlara ilişkin çözümleri de bu sembol mekan üzerinden şekillendirmektedir.

Finans sektörünün kalbi haline gelmiş Wall Street’teki Zuccotti Parkı’nın kullanımının, fiili ya da sembolik olarak göstericilere geçmesi, Zuccotti Parkı’nın içindeki şenlik havasıyla birlikte mekanın kendisini ‘eylemci’ hale getirdi. Öyle ki artık talepler ya da sorunlar değil; mekanın kendisi göstericiyi çağırır hale

(3) NYCGA. The Occupied Wall Street Journal, 2011, 14 Ekim; “Principles of Solidarity”

(4) Zaptçioğlu, Dilek. Birikim, Sayı 271; “Wall Street’ten Huzur Sokağına: İşgal ve Direniş Günleri”

gelmiştir. Gösteriye gelenler kimi zaman bir eylemci, kimi zaman ise birer seyirciye dönüşerek; kitleselliği arttıracak bir potansiyele dönüşüyordu. Ecehan Balta'nın *"İnsanlar taleplerden bile daha çok, "orada olmanın kendisini" bir politika yapış tarzı olarak görüyorlar."*⁽⁵⁾ diyerek de açıkladığı üzere, mekan ve bu mekanın 'eğlenceli' davetkar üslubu, çoğu zaman örgütleyicinin büyük bir kısmı haline gelebilmektedir.

Bir Kamuoyu Örgütleyicisi Olarak Sosyal Medya

Bugün Wall Street etkinliğinin kamuoyu gündemi yaratabilmesindeki en büyük güçlerden birisinin, Facebook, Twitter vb. sosyal medya ağlarını oldukça etkin bir şekilde kullandığı su götürmez bir gerçek. Keza etkinliğin başlatıcısı olarak Adbusters adlı medya ekibinin Wall Street etkinliğinin örgütlenmesini birebir blog, Twitter, Facebook vb. sosyal medya ağları üzerinden yapması ve etkinlik süresince Twitter'da en popüler paylaşımların Wall Street etkinliği üzerine yapılanlar olması, bu savı güçlendirici niteliktedir. Antonio Negri ve Micheal Hardt bu konuda, *"Bu hareketlerin çoğu, meydanların işgal edilmesinde işe yarayan Facebook ve Twitter gibi sosyal medya kanalları sayesinde oluşmuştur. Böyle network araçları, elbette hareket yaratmazlar, ama bazı bakımlardan yatay ağ yapılarına ve bizzat hareketlerin demokratik deneyimlerine uygun oldukları için işe yarayan araçlardır. Başka bir deyişle Twitter, sadece bir eylemin duyurulması için değil, büyük bir meclisin, belli bir karar hakkında görüşlerinin gerçek zamanlı biçimde oylanmasına olanak tanıdığı için de yararlıdır."*⁽⁶⁾ diyerek sosyal medyanın rolünü yorumlamışlardır.

Etkinliğin Talepleri

15 Ekim tarihinde çalışmalarının bir sonucu olarak örgütlenmeye ilişkin yayımlanan "Yüzde 99 Bildirgesi", etkinliğin kendi örgütlenme çabalarını açıklayıcı olmakla birlikte, çalışmanın hem geleceğe yönelik planlarını, hem de taleplerini kavramakta faydalı olacaktır. İçerisinde bulunan kimi öznelere bu talepleri resmi olarak kabul etmediğini belirtmesine rağmen, dünya kamuoyunda %99'un sesi olarak yankılanan bu talepler, şöyle sıralanmaktadır:

- # Hâlihazır politik sistemin sadece varlıklı kesimin sesini duyurup, sadece onların çıkarlarına hizmet ettiği vurgulanıyor ve seçim kampanyalarının özel kişiler ve şirketler tarafından değil, belli eşitlik kuralları çerçevesinde kamu finansmanı ile yürütülmesi,
- # Bu konunun devamı olarak Yüksek (Anayasa) Mahkeme'nin özel şirketlere ve büyük sendikalara seçim kampanyalarını finanse edebilme

(5) Balta, Ecehan. Sosyalist Demokrasi için Yeni Yol; 2011, 10 Ekim; "Kapitalizmin Baş Ağrısı, İnsanlar: "Wall Street'i İşgal Edelim" Hareketi"

(6) a.g.e

olanağını tanıyan 2010 yılı kararının derhal iptal edilmesi,

- # Ayrıca, seçimle veya atama yoluyla başa gelmiş tüm kamu görevlilerinin (ve bu kişilerin aile bireylerinin) görevleri süresince ve görevlerini tamamladıktan 5 yıl sonrasına kadar özel sektörle asla maddi ilişkiler içinde olmamaları,
- # Kamu görevlilerinin (ve ailelerinin) ömür boyunca, herhangi bir özel kişi ve kurumdan hiçbir şekilde hediye, bağış ve hizmet almamaları,
- # Vergi sisteminin, yüksek gelirliilerin daha yüksek oranda vergi ödemesini sağlayacak biçimde değiştirilmesi ve şirketlere vergi kaçırma olanağını sağlayan boşlukların ortadan kaldırılması,
- # Tüm yurttaşlara yeterli sağlık sigortası,
- # Çevreyi Koruma Bakanlığı'na, çevreye kasti olarak zarar veren şirketleri kapama ve bu tür kişileri cezalandırma yetkisi verilmesi; küresel ısınmaya yol açan karbondioksit emisyonunun uluslararası standartlara göre denetim altına alınması,
- # Ulusal borcun 2020 yılına kadar gayrisafi milli hâsılanın belli bir oranı olacak biçimde denetim altına alınması; bu amaçla savaşlardan kar sağlayan şirketlerle, sağlık hizmetleri ile ilaçların fiyatlarını yüksek tutarak kar sağlayan sağlık sektörü ve ilaç şirketlerine kamu desteği yapılmaması,
- # Tüm yurttaşların ihtiyacını karşılayacak düzeyde iş yaratılması,
- # Yükseköğretimdeki gençlerin eğitimle ilgili borçlarına çare bulunması; gençler düzgün işler bulana dek borçların bir süre ertelenmesi, (öğrenci borçları 830 milyar doları bulmakta)
- # Göçmenlere oturma izni ve göçmen çocuklarına okuma hakkı tanınması,
- # Savunmaya ilişkin ilkelerin 21. yüzyılın gereksinimlerine göre yeniden gözden geçirilmesi, yurt dışındaki bazı gereksiz üslerdeki askeri personelin geri çekilmesi ve savaş sanayinin savaşları kar amacıyla sürdürmesinin önlenmesi,
- # Teknolojik gelişmelerin ve (emeğın ucuz olduğu ülkelere) iş ihracının yol açtığı iş kayıplarının irdelenerek, eğitim alanında 21. yüzyılın gereksinimlerine göre yeni hedefler belirlenmesi,
- # Ülke içinde imalat sanayi alt yapısının yeniden oluşturulması amacıyla imalat sanayindeki şirketlere vergi indirimi türünden destek verilmesi ve 46 milyon yoksul vatandaşa, oranı % 10'a varan işsize iş sağlayacak bir

Kamu Yatırımları Programı'nın yürürlüğe konması,

- # Döviz mübadele oranlarını manipüle eden ülkelerle bu durumu önleyici anlaşmalar imzalanması,
- # Finans sektörünü sıkı bir denetim altına alabilmek için, 1980'den başlayarak yavaş yavaş ortadan kaldırılan Glass Steagall yasasının yeniden yürürlüğe konması,
- # Konut krizi sırasında yükseltelen faizler nedeniyle evlerini kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya kalan vatandaşlara yardım edilmesi; faizleri düşürmeyi reddeden bankalara parasal destek yapmak yerine Merkez Bankası'nın bu kişilere doğrudan destek vermesi,
- # Bu tür borcu ödenemeyen evlerin hemen satışa çıkarılması yerine, bu konuyla ilgili mevzuatın gözden geçirilmesi; tehlikede olan mülk sahiplerinin özgül koşullarının dikkate ele alınması,
- # Seçim kampanyaları sırasında tüm adaylara kamu mülkiyetindeki televizyon kanallarında ve radyo istasyonlarında eşit sürelerle yayın yapma hakkı verilmesi,
- # Irak ve Afganistan'daki askerlerin derhal geri çekilmesi; savaştan dönen askerlerin psikolojik ve genel sağlık ihtiyaçlarının karşılanması ve bu kişilere iş yaratılması.⁽⁷⁾

Yayımlanan manifestoda, aynı zamanda etkinliğin geleceğine yönelik siyasal çalışmaların sinyalleri de şu 10 madde ile açıklanıyor:

- 1) İşgal hareketlerinin gerçekleştirildiği her kentte 11 kişilik (veya uygun olan başka bir tek sayılı) bir "Yönetici Komite" oluşturulur. (Bu Yönetici Komiteler 235 yıl önce Amerikan Bağımsızlık Mücadelesindeki İrtibat Komitelerine benzetiliyor).
- 2) Her kentin Yönetici Komitesi daha sonra yerel düzeyde halkla ilişkiler, toplantı izni alma ve benzeri konularla ilgilenir ve en önemlisi 4 Temmuz 2012 tarihine kadar Ulusal Genel Kurul için gerekli 870 delegenin seçimini örgütler.
- 3) Yönetici Komiteler, Amerika Birleşik Devletleri çapında sayıları 435'i bulan seçim bölgelerinin her birinde seçim komiteleri kurarlar. Oy pusulalarını hazırlayıp, tüm vatandaşları, çalışmalarını 4 Temmuz 2012'de başlayıp Ekim ayında toplanacak olan Ulusal Genel Kurul'da delege olmaya davet ederler.

(7) "The 99 percent Declaration": <https://sites.google.com/site/the99percentdeclaration/> ;çev. Neşecan Balkan.

- 4) Delegeler 18 yaşını doldurmuş seçmenlerin doğrudan katılacağı oylama ile seçilirler. Her seçim bölgesinden bir erkek ve bir kadın delege seçilir. (Kadınların hâlihazır politik mekanizmalarda eşit temsil edilmediğine değinilerek kadın ve erkek delege sayısının eşit olma gerekliliği vurgulanır).
- 5) Ulusal Genel Kurul için gerekli sayıda delegenin seçiminden ve fonların oluşturulmasından Yönetici Komiteler sorumludurlar.
- 6) Philadelphia'da yapılacak Ulusal Genel Kurul'da halkı mağdur eden sorunların listelendiği Şikâyetler Dilekçesi ele alınır, tartışılır ve oylanır. Bu amaçla delegeler kendi aralarından gerektiği şekilde çalışma grupları ve bunları yönetecek başkanları seçerler. (Amerika Birleşik Devletleri bağımsızlığını 1776'da Philadelphia'da ilan ettiği için bu kentin seçilmesi sembolik olarak önem taşımaktadır.)
- 7) Ekim ayına kadar yapılan çalışmalarla son halini alacak olan Talepler (Şikâyetler) Dilekçesi, Amerika Birleşik Devletleri'nde 2012 Kasım'ında yapılacak olan genel seçim öncesinde tüm partilerin seçime katılacak adaylarına sunulur.
- 8) Ulusal Genel Kurul delegeleri bu seçimle başa gelecek olan yeni hükümete bu sorunları çözmesi için makul bir süre verir. (Önerilen süre 1 yıldır).
- 9) Yeni hükümet sorunları çözemezse; delegeler Üçüncü Parti hazırlıklarına başlarlar ve 2014 Kasım'ında yapılacak olan ara seçimler için adaylar seçilir.
- 10) Ne delegeler ne de bu harekete katılan herhangi bir kimse ASLA herhangi bir şiddet çağrısı yapmayacaktır. Delegeler hiçbir şirketten, sendikadan veya özel kaynaktan ASLA parasal katkı, iş veya hediye kabul etmeyeceklerine dair yemin edeceklerdir. Yönetici Komitelere yapılan bağışlar sadece yerel toplantıların yapılmasında, oylamanın yayınlanmasında ve delegelerin ulusal toplantı için gereken masraflarında kullanılacaktır. Şeffaflık sağlanabilmesi için bağışlar ve masraflar düzenli olarak ve tüm vatandaşların görebileceği biçimde yayınlanacaktır.

Talepler denilince genel hatlarıyla denetlenemeyen finans sermayesinin karşısına, "büyük şirket tekellerinin ayrıştırılması, yani tarihte daha önce de görülen anti-tröst yasalarının çıkartılması, yani serbest piyasa içinde, gerçek serbest ticaretin sağlanması, fairplay kurallarının" ⁽⁸⁾, devlet tarafından garanti altına alınmasını öngören talepler, kamuoyunda da oldukça büyük bir etki uyandırmıştır.

(8) Zaptçioğlu, Dilek. Birikim; "Wall Street'ten Huzur Sokağı'na: İşgal ve Direniş Günleri"

Etkinliğin İÇerisindeki Sosyo-Ekonomik Gruplar

OCCUPY Wall Street etkinliğiyle, geleceğin dÖnüşümlerine motor olacak yeni bir muhalefet biçiminin ve ruhunun ortaya çıktığı tartışmaları medyada sürerken; etkinliğin politik ideolojilerden bağımsız, birey vurgulu tarzı, etkinliğe katılanların sosyo-ekonomik yapısını anlamada bize ipucu vermektedir.

Bu tarz bir eylem geleneğinin, bizim coğrafyamızda çok alışkın olmadığımız bir gelenekten, liberal gelenekten, geldiği de açık açık konuşuluyor. Bireyselliğinden vazgeçmek istemeyen yetişkin bireyler, gönüllü kolektifleriyle sistemin değiŞeceğine(hem de bu değişimin şiddetsiz bir biçimde gerçekleşeceğine) inanmakta, özgür bir medya yoluyla bilgilenme ve iktidar yapılarını eleştirme hakkını talep etmekte, bireyliklerini bu liberal zeminde pekiştirmektedir.

Paranın yarattığı kültüre, insanın nesneleşmeye başkaldırısı olarak nitelenen protestolar, taleplerden de anlaşılacağı gibi ‹kirasını ödeyemeyen, eğitimli ama iş bulamayan, nitelikli sağlık hizmeti alamayan, çevre kirliliğine maruz kalan› ve varlığının ‹artık› bir tehlikeye girdiğini düşünen orta sınıf insanlarca gerçekleştiriliyor. Bir iş, ücret, ev kredisi ve emekli maaşı alamayacak olmaktan şikâyetçi olan bu sınıfın kapitalizmi yumuşatma ve devletin sosyal yanını doğrultma girişimleri de tartışılanlar arasında.⁽⁹⁾

2008 Mortgage krizinin etkisini yoğunluklu biçimde hissettirdiği orta sınıfın refahının bankalar sayesinde oluştuğu ortaya çıktığında, yine aynı sınıfı biraz geç de olsa sokaklarda gördük. Eylemcilerin W.A.S.P (Beyaz, Anglosakson, Protestan) karakteri, etkinlik yayıldıkça yeni gelen gruplarla kırılmaya çalışılsa da, belirlenen talepler üzerinde, bu kesimin önemli bir etkisinin olmadığını inkar etmek çok doğru olmasa gerek. Wall Street etkinliğini doğuran şeyin insan hakları ve özgürlükleri bilinci olduğunun tartışıldığı bir ortamda, etkinliğin geleceğini ve niteliğini belirlemede bu sosyo-ekonomik grup anahtar rolü oynayacağı benziyor.

Bilinenler, Bilinmeyenler

Wall Street etkinliği, dünyada farklı kesimlerden birçok düşünceyi de bir araya getirmeyi başarmış görünüyor. Anarşistlerden, sosyalistlere, liberallerden, muhafazakârlara, dünyanın en zengin milyarderlerine kadar uzanan böylesi geniş yelpazedeki kanaatlere göz gezdirmek faydalı olacaktır.

(9) <http://www.non-fides.fr/?We-Are-the-1>

Industrial Workers of the World (Dünya Endüstri İşçileri Birliği, IWW):“IWW Genel Savunma Komitesi, Wall Street’i işgal etme cesaretini gösteren kardeşleri ile dayanışma içerisindeyiz. Bizler, New York polislerinin zorbalığını, tacizini ve acımasızlığını kınıyor, bundan öğreniyoruz. Polisin bu tavrı Wall Street’in ve kapitalizmin gerçek doğasını açıkça ortaya koymaktadır. İnsanlığını muhafaza eden herkesi, rahatsızlıklarını dile getirenlerin acımasızca susturulması karşısında durarak işçi sınıfına destek vermeye çağırıyoruz. Kapitalizmin, küreselleşmenin ve borsanın bu istikrarsızlığından etkilenmeyenler, önceden hesaplanan bu ekonomik felaket sonucu emekçilerle aralarındaki uçurumun açılmasından faydalanarak daha çok zenginleşenlerdir. Birleşik Devletler ve dünya çapında bu işgalin ön saflarında yer tutan cesur yoldaşlarımızı, emekçileri destekliyoruz. Asıl işgalci güçlerin varlıklı üst sınıflar, onların kurumları ve bu gücü aldıkları Birleşik Devletler olduğunu iyi biliyoruz. Efendilerinin zenginliğini ve gücünü koruyan polis ve ordu kuvvetleri de en az efendileri kadar suçludurlar. Sokaklarımızla çalışma alanlarımızı sadece sınıf halinde birleşerek ve direnerek geri alabiliriz.”

Flint İşgali (IWW) 1936-1937

İşgal eylemi ilk kez, protesto anlamıyla IWW (Dünya Sanayi İşçileri Birliği) tarafından 1936-37’de gerçekleştirildi. Bu işgal otomobil sanayiinde çalışan işçilerin oturma eylemi şeklinde yaptıkları bir protestoydu (Flint Sit-Down Strike). 1936-37 Flint Sit-Down Strike eylemlerinin, yerellerdeki parçalanmış ve zayıf işçi birliklerinin, büyük bir işçi sendikasına dönüşmesinde (Otomobil İşçileri Birliği) ve Birleşik Devletler otomobil sanayisindeki sendikal faaliyetlerin hız kazanmasında yeri çok büyüktür.

Sendikanın küçük ve parçalı kampanyalar düzenlemekten, büyük ve güçlü kampanyalar düzenlemeye geçişi, yeni bir örgütlenme modeliydi. Bu modeli, Michigan-Flint’te General Motors Şirketi’ne karşı ilk kez kullandı. Flint’i örgütlemek çok zor ve tehlikeli bir işti. 30 Aralık 1936’da, işçiler tesislere girdi ve işgal başladı.

İşgalle birlikte sendikalı işçiler greve başlayıp tesisten çıktılar ve diğer işçilerin çalışmak için içeri girmesini engellediler. Bu işgalde, işçiler fiziksel olarak işleyişi durdurmak için tesislerdeki makinaların üzerine oturdular ve fabrika yönetimini dışarda tuttular.

General Motor devlet mahkemesine 200.000 dolar verip, eylemcilerin dışarıya çıkartılması için müdahalede bulunulmasını istedi. Ve 11 Ocak 1937’de polis tesislere girmeye çalıştı. Eylemciler, polislere yangın hortumundan fışkırtıkları suyla karşılık verirken, bazı işçiler, içerideki arkadaşları polisin gazından etkilenmesinler diye camları kırıyordu. Altı saat geride bırakıldığında polis hala içeriye girememişti.

GM, 1 Şubat’ta işçilere çıkmalarını söylediğinde, sendika işgali çoktan Chevrolet Tesislerine yaymıştı. GM en sonunda pazarlık masasına oturmayı önerdi. 11 Şubat’ta GM, UAW’ı sendikal faaliyetlerinde tanıyacağına ilişkin bir anlaşma imzaladı.

Gelecek yıl, UAW üyelerinin sayısını 30.000’den 500.000’e çıkardı. V işgal böylece tüm dünyada duyuldu.

Çokluk ve İmparatorluk kitaplarının yazarları, otonomcu Marksist **Antonio Negri ile Micheal Hardt**, “Bu hareketlerin hepsi, bizim “çokluk biçimi” olarak adlandırdığımız şeye göre gelişmişlerdir ve çoğunlukla meclisler ve katılımcı karar alma yapıları ile nitelenirler. Hedefledikleri “gerçek demokrasi” ne? Bununla ilgili en açık ipuçları, hareketlerin kendi iç örgütlenmelerinde, özellikle meydanlarda kamp kuranların yeni demokratik pratikleri deneyimleme biçimlerinde bulunabilir. Bu hareketlerin hepsi, bizim “çokluk biçimi” olarak adlandırdığımız şeye göre gelişmişlerdir ve çoğunlukla meclisler ve katılımcı karar-alma yapıları ile nitelenirler. Bu bakımdan, Wall Street’i İşgal Et ve diğer pek çok gösterinin, en azından 1999’daki Seattle’den 2001’deki Cenova’ya uzanan küreselleşme karşıtı hareketler içinde derin kökleri olduğunu kabul etmek önemlidir.” demıştır. ⁽¹⁰⁾

Greenpeace Uluslararası Genel Direktörü **Kumi Naidoo** ve Greenpeace ABD Genel Direktörü **Phil Radford** şu anda tüm dünyaya yayılmaya başlayan ‘OCCUPY’ hareketleriyle alakalı olarak, *“Biliyoruz ki yenilenebilir enerjilere geçiş için geniş tabanlı bir demokratik destek mevcut, ancak fosil yakıt şirketleri dünya çapında iklim politikalarının düzgün işlemesine izin vermiyor.*

Greenpeace ise hükümetlerin ve şirketlerin, insanlara barışçıl, adaletli ve yeşil bir gezegen teslim edene kadar bunu gerçekleştirmede üstüne düşeni yapmaya kararlı. Greenpeace barışçıl işgallere yabancı değil - bazılarınız bunu alışkanlık haline getirdiğimizi bile söyleyebilir! Yeni filizlenen ‘İşgal Et’ hareketlerinin ideallerini paylaşıyor olmamız hiç de şaşırtıcı değil. Sadece büyük bir değişimin ilk adımları ve biz de onlarla bu barışçıl çabada omuz omuzayız. Dünya çapındaki işgal hareketlerinde gördüğümüz barışçıl ve şiddetsiz halk diyalogu,

kuvvetli bir demokrasinin en önemli parçasıdır. Bu barışçıl OCCUPY Wall Street protestolarının uyarıcı haykırışı demokrasinin geleceği için yeni bir pencere yaratıyor. Biz her zaman birlik halinde sesini yükseltmek isteyen ve fonksiyonel politik gelişimlere katılan vatandaşlarımız olmadan sağlıklı bir dünyaya sahip olamayacağımıza inandık. Kararlar, sadece pek azının lehine alındığında, insan hayatı ve ekolojik sağlık tehlikeye atılmış oluyor. Biz bireysel veya kuruluş olarak, barışçıl bir şekilde adil, demokratik, yeşil bir gelecek için tüm işgalcilerle beraber duruyoruz.” cümlelerini sarf etti. ⁽¹¹⁾

Bildiğimiz Dünyanın Sonu ve Tarihsel Kapitalizm kitaplarının yazarı Marksist **Immanuel Wallerstein**, “Wall Street İşgali hareketi zamanla güçten

Greenpeace

Greenpeace, kirliliğe karşı temiz enerji kaynağı olan hidroelektrik santralleri sisteme bir alternatif olarak öne sürerken, mikro santrallerin temiz bir dünya için daha da artırılması gerektiğini söylemekte. Bu noktada, HES planlaması açısından da devlete büyük rol düştüğünü belirten bu çevre örgütü, kapitalizmi sorun etmeyen bir ekoloji mücadelesinin imkansızlığına gerçek bir kanıt. ⁽¹⁾

(1) <http://www.greenpeace.org/international/en/campaigns/climate-change/solutions/hydroelectric/>

(10) Foreign Affairs, 2011, Ekim 11: çev. Münevver Çelik

(11) <http://www.greenpeace.org/turkey/tr/news/dunyayi-isgal-et-031111/#a0>

düşse, baskı ve yılgınlık sebebiyle ortadan kaybolursa bile, hareket daha şimdiden çok önemli bir başarı elde etti ve tıpkı 1968 hareketi gibi, ileride örnek alınacak bir model yaratmayı başardı. ABD olumlu yönde değişecektir. Meşhur özdeyişi bilirsiniz, "Roma bir günde inşa edilmedi." Daha iyi bir dünyaya giden yol, benzer özverilerin defalarca, nesiller boyunca yinelenmesinden geçmektedir. Farklı bir dünya gerçekten de mümkündür (kaçınılmaz olmasa da). Farkı bizler yaratabiliriz. Wall Street işgali daha şimdiden önemli bir fark yaratıyor." dedi. ⁽¹²⁾

Kamu ve sağlık hizmetleri örgütlenmesi yapan **Uluslararası Hizmet İşçisi Sendikası'nın (Service Employees International Union)** başkanı Mary Kay Henry, Brooklyn köprüsündeki OCCUPY etkinliğine katılarak, "Eminim ki yerel kontrol ve yerel kararlar işgal hareketine yeni bir yol çecektir. Kararları ne olursa olsun bu hareketi bizler destekleyeceğiz" dedi.⁽¹³⁾ Aynı zamanda SEIU'nun önde gelen aktivistlerden, aynı zamanda da Wall Street ietkinliğinde oldukça aktif bir şekilde pozisyon almış **Stephane Lerner**, AlterNet'e verdiği röportajda, "Büyük çaplı oturma eylemleri, işgaller ve sivil itaatsizliğinin şiddet içermeyen diğer tüm yöntemleri, 'kaçınılmaz' bir şekilde mahkeme yasaklarını ve politik baskıyı engelleyecektir." ⁽¹⁴⁾ diyerek yöntemi ortaya koyuyor, ayrıca kendisiyle Washington Post aracılığıyla röportaj yapan Ezra Klein'in 'tam olarak talebiniz ne?' sorusu üzerine, "Bence bu ilginç bir soru. Cevabı bilmiyorum çünkü bizler ülke olarak daha önce hiç deneyimlemediğimiz ve nereye gideceğini bilemediğimiz bir zamandayız. Ama sadece 'tek bir şeyin' olmadığını farkına varmak önemli. Burada temel ihtiyaç kısıntıları ve şirketlerin kullanabileceği hukuk boşluklarından faydalanmalarını önlemeye yönelik betondan istekleri olan birçok kimse var. Çözüm talepleri ve çözümler hakkında bir eksikliğimiz yok. Bizim cesur ve kahraman bir şekilde hareket eden bir kitle hareketini doğru veya yanlış denilerek kontrol edilmesi gibi bir eksikliğimiz olabilir. Aslında böylece biz daha fazla ve daha fazla insanı sokağa ve aktivizme çağırırsak, o zaman taleplere daha fazla güç ve enerji gelmiş olur." dedi. ⁽¹⁵⁾

Anarşist antropolog ve 'OCCUPY Wall Street' etkinliğinin başlatıcılarından biri olduğu söylenen **David Graeber**; "Eylemciler orta sınıf ailelere mensup. Gençler yapmaları gereken her şeyi yaptı ve şimdi her birinin 80 bin dolarlık borcu var. Ayrıca ne bir gelecek ne de iş sahibi olabildiler. Sistem gençleri yüzüstü bıraktı. Çünkü para, iş yaratma ya da yetenekli gençlerin iş bulacağı bir ekonomik düzen kurmak yerine Wall Street'e, yani hükümetin desteği ile yaratılan bu yağmacı finansal yapıya akıyordu. Politik sistemde de durum bu. Amerikan gençleri 'değişim'i temsil ettiklerine inanarak Barack Obama ve Demokrat adaylara oy verdi. Sonunda ellerine Wall Street'i kurtarıp başka kimseye yardımı dokunmayan, giderek sağa yaklaşık klasik muhafazakârlar

(12) <http://www.iwallerstein.com/fantastic-success-OCCUPY-wall-street/> çev. Doğu Eroğlu

(13) http://www.politico.com/blogs/bensmith/1111/For_SEIU_Obama

(14) http://www.alternet.org/vision/153541/the_99_versus_wall_street%3A_stephen_lerner_on_how_we_can_mobilize_to_be_the_greedy_1's_worst_nightmare

(15) http://www.washingtonpost.com/blogs/ezra-klein/post/we-havent-had-a-shortage-of-demands-and-solutions-weve-had-a-shortage-of-mass-movements/2011/08/25/gIQaQ6aIL_blog.html

gibi davranan bir rejim geçti. Bir değişim gerçekleştirmek kahramanca çaba gerektiriyor. Neden? Çünkü Demokratları da Cumhuriyetçileri de zenginler elinde tutuyor. Bunu seçimle değiştirmek zor” dedi.⁽¹⁶⁾

Basın açıklamasında Wall Street göstericilerinin duygularını anlayabildiğini belirten milyarder ve dünyanın en zenginlerinden sayılan **George Soros**, “Doğrusunu söylemek gerekirse protestocuların hassasiyetini anlayabiliyorum. Bugün kredi kartı kullanımlarının yüzde 8’den 28’e fırladığını gören küçük işletmelerin, bu krediye güvenerek hareket etmeleri ardından bozguna uğramaları birçok kimse tarafından yaşanmaktadır. Ve aynı zamanda, karar; sermayeyi bankalara yatırmayıp, onları etkin bir şekilde kötü niteliklerinden kurtarıp bankaların yüksek karlarını bırakması ve sonra da yüksek ikramiye ödemesi yapmaya olanak sağlayacak bir yol açmaktır. –çeviri- Ve sanırım ikisi arasındaki (Wall Street etkinliği ve Çay Partisi Hareketi) karşılaştırma büyük bir şarta bağlı.” dedi.

Demokratik Kongre Kampanya Komitesi bir imza kampanyası başlattı ve destekçilerinden “Wall Street İşgalcileri’nin davasını haklı buluyorum» ifadesinin altına imza koymalarını istedi.

Birleşmiş Milletler Genel sekreteri Ban Ki-Moon’un özel danışmanı, BM Binyıl Kalkınma Projesinin eski direktörü, Kofi Annan’ın sekreterliğini yapmış ve Columbia Üniversitesinde nişan almış bir profesör olarak Keynesyen ekonomist **Jeffrey Sachs**, “The Huffington Post” adlı internet gazetesinde kaleme aldığı yazısına “ Wall street elitleri wall street işgal eylemleriyle iyice serserlemiş durumda. Göstericiler, “deneyimsiz”, “yönünü kaybetmiş” ya da daha kötü (çete, komünist vb.) isimlerle adlandırılıyorlar.” diye başlıyor.⁽¹⁷⁾Daha sonra Wall Street etkinlik meydanında yaptığı konuşması da şöyle devam ediyor “ Sizler bunu uzun zamandır yapan ilk insanlarsınız. Doğru mesajı aldınız. Bizler %99’uz. Bizler gerçekten %99’uz. Ama %1 bunu daha anlayamadı. İşte bu yüzden onlara gerçeği söylemekten vazgeçmeyin. Onlar anlamakta biraz yavaşlar, ama eninde sonunda anlayacaklar. Uygur bir ülke %1’e karşı bir şey yapmak zorundadır. Biz insanların daha yetenekli, daha antrenmanlı, daha eğitilmiş olması için yardım edebildik. Fabrikalarımızın daha üretken olması için yardım edebildik. Devlet işte bunları yapabilmek için vardır. Yardım için bu önerilmişti. Bizlere, devletin bizlere çözüm olduğuna inanan bir başkana ihtiyacımız var. Ama Ronald Reagan’ın yaptığı, en üsttekilerin vergisini yok etmek, aşağıdakilerin karlarını yok etmek ve ülkeyi eşitsizlik politikasına savurmaktı. Ben, Obama’nın bunu yapabileceğine inandığım için ona oy verdim. Ama görüyorum ki şimdi Obama da kampanya yemekleri yiyor. Sizler harika bir iş yapıyorsunuz. Tarih böyle yazıldı. Bu ülkemizin gidişatını tersine çevirecektir. Sizlere yapabileceğim tek şey, sizi desteklemektir. Devam edin!”

(16) <http://www.stargazete.com/yazar/mehmet-altan/yeni-bir-dunya-savasi-mi-cikacak-haber-390430.htm>

(17) http://www.huffingtonpost.com/jeffrey-sachs/message-to-wall-street_b_1015943.html

Bir başka Keynesyen ekonomist, Nobel ekonomi ödülü sahibi, Dünya Bankası Başkan Yardımcılığı ve Baş ekonomistliğini yapmış **Joseph Stiglitz**, Wall Street meydanında katılımcılara yaptığı konuşmada, “ *Öfkeli olmakta haklısınız. Gerçek şu ki sistem doğru işlemiyor. Doldurmamız gereken çok fazlası olmasına rağmen işsiz insanların olduğunu söylememiz onlara göre doğru değil. Bir sürü evsiz varken insanların evden atıldığı da doğru değil. Mali piyasamızın yapması gereken önemli bir görevi var. Onlar sermayeyi dağıtacaklarını ve riski engelleyeceklerini vaat ettiler. Ama sermayeyi dağıtmadıkları gibi, riski de kendileri yarattılar. Bizler onların kabahatlerinin bedelini taşıyoruz. Kamulaştırılmış kayıplar ve özelleştirilmiş karların olduğu bir sistemde yaşıyoruz. Bu kapitalizm değil; bu market ekonomisi de değil. Bu deforme edilmiş bir ekonomidir ve eğer bizler buna devam edersek, büyümekte başarısız olacağız ve bir toplumu yaratmayı da başaramayacağız.*” dedi. ⁽¹⁸⁾

BM Genel Sekreteri Danışmanlığını yapmış bir başka Keynesyen ekonomist, Nobel ödüllü iktisatçı **Paul Krugman** ise şöyle dedi: “*Burada bir şeyler oluyor, eninde sonunda böylesi popüler bir hale gelmiş bir ayaklanmanın yükselişi, Tea Party’de(Çay Partisi’nde) olmadığı bir şekilde doğru insanlara-banka zenginlerine- kızgınlığını yöneltiyor.*” New York Times gazetesinde

çıkan yazısında, “Wall Street’i İşgal Et” hareketinin büyümeye devam ettiğini, başta harekete “küçümsemeyle bakan ve adeta yok sayan Wall Street patronlarının devam eden protestolardan dolayı sızlandıklarını”, “Amerika Birleşik Devletleri ekonomisi için neler yaptığımızı anlayamıyorlar mı?” diye sorduklarını belirtti. “*Amerikan siyasetinde para konuşur. Finans sektörünün parası da son dönemde, bu sektörü yumuşak tonda bile*

Tea Party

“Çay Partisi Hareketi” (Tea Party Movement), adını 1773’te İngiltere’nin uyguladığı vergilere karşı Boston Limanında yapılan protestolardan alıyor. Yaklaşık 240 yıl önceki protestoda, katılımcılar çaylarını denize dökerek vergileri protesto etmişlerdi. 2009 yılında ise ABD’nin bir çok bölgesinde yapılan protesto hareketleri, çoğu Cumhuriyet Partili ve WASP (White Anglo-Saxon Protestants) olan, Demokrat Partili Obama’nın değişim vaatlerinin gerçekleşmemesi karşısında vergilerin azaltılmasını istiyor. Hareketin yoğun liberal karakteri, yükselen muhafazakâr ve milliyetçi yükselişi yansıtan Obama karşıtı Tea Party hareketinin üyeleri, krize karşı oldukça tepkili.

olsa- eleştirme cesareti gösteren her politikacıyı cezalandıracağını söylüyor. Bu durum, sektörün parasının Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Barack Obama’yı terk edip Cumhuriyetçi başkan adayı Mitt Romney’e kaymasıyla da ispatlanıyor.” diye de ekledi.⁽¹⁹⁾ Ayrıca, protestocuları komünist olmakla suçlayanların tavırlarının altında “kendi çıkarlarını koruyan bir sistemden beslenen bu zengin Amerikalıların, bu sistemin aslında ne kadar hileli olduğunu söyleyen herkese karşı histerik bir şekilde tepki vermelerinin yattığını” vurguladı.

ABD Başkanı **Barrack Hussein Obama**, Almanya Başbakanı **Angela**

(18) http://articles.businessinsider.com/2011-10-03/wall_street/30237740_1_predatory-lending-protestors-wall-street

(19) Krugman, Paul. NY Times, 2011, 9 Kasım; “Panic of the Plutocrats”

Merkel ve Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri **Ban Ki Moon** da, Wall Street protestolarına haklı isyanlarına kulak verilmesi gerektiğini söyleyen politikacılar arasında bulunuyor.

Barışçıl değil, Uzlaşmacı Tarz

Wall Street'teki -uzunsüreliturma- etkinliğinin görünür ve yaygın hale gelmesinde sadece taleplerin etkisi yoktu. Başından beri izlenen 'barışçıl' yöntem politikası, sadece Amerika Birleşik Devletleri'nde değil; dünyanın farklı yerlerinde de bu tarz etkinliklerin meşru bir zeminde tartışılmasına neden oldu. Bu etkinliğin gazetelerde, televizyonlarda, haber sitelerinde, sosyal paylaşım sitelerinde bu kadar fazla konuşulmasının altında yatan nedenlerden biri bu olabilir.

Wall Street'teki eylemcilerin talepleriyle doğru orantılı olarak etkinliğin de yöntemi sivri değil. Eylem niteliğindeki 'sert' dozajdan özellikle kaçınıyorlar. Bu mesele, popülerleşirken verdikleri en büyük kavgalardan biri. Etkinliğin ilk haftalarında, aralarında bulunan Black Bloc tarzı grupların yöntemlerini katıyetle reddetmeleri, bu grupları uzaklaştırma çabaları (hatta Black Bloc bankalara saldırdığında onları sert bir şekilde engellemeleri) Wall Street katılımcılarının yöntem olarak neyde ısrar edeceklerini açıkça göstermişti; *'bu tarz şiddet yöntemleriyle kalabalıklaşamayız'*.

Black Bloc tarzı grupları ötelemeleri ve şiddet tartışmalarının dışında; etkinlik biçimi olarak 'işgal'e yeni anlam verme çabası, bu barış söylemini belirginleştirmeye yetti.

Gelir dağılımındaki eşitsizliği, kar amaçlı yolsuzlukları dile getirip eleştiren –uzunsüreliturmaeylemcileri- , kara dayalı kapitalist pazar ekonomisine ilişkin karşı bir tavır ya da reddeden bir tutum içinde olmadılar. Onların barışçıl tutumlarının kaynağında yer alan şey, tam da bu olsa gerek.

Anlam karmaşasını ortadan kaldırmak gerekiyor. Bu tarz talep ve bu talepler doğrultusunda işletilen yöntemlere ilişkin yeni (ve daha doğru) bir kelime şart; uzlaşmacı. Aralarındaki düşünce veya çıkar ayrılığını, karşılıklı ödümlerle kaldırarak uyuşmak, karşılıklı anlaşmak için kullanılan bu sözcük, en başından beri iktidara (sadece hükümete değil, toplumsal anlamıyla iktidara) yönelik muğlak tutumlarıyla yaptıklarını 'barışçıl' yöntem ile kamufle etmeye çalışan bu –uzunsüreliturmaeylemcileri-ni nitelemek için daha uygun görünüyor.

Böylesi bir etkinliğin barışçıl değil, uzlaşmacı olduğunu belirttik. Bunun sonucunda, etkinliğin katılımcılarının kendi taleplerine yönelik bir uzlaşmayı sağlamak için 'iktidarla' buluşabilecekleri tek zemin, bu tarz bir yönetime sahip olmak zorundaydı. Bu yöntem, talepleri doğrultusunda bir seçimden öte,

yalnızca bir zorunluluk olduğu açıkça görülmelidir. Etkinlik sözde barışçıl üslubu yükselterek, asıl karakteri olan uzlaşmacılığını dayatmaktadır ve bununla birlikte bu uzlaşmacı söylemi kabul etmeyenleri de dışlamaktadır.

Katılımcılar, talepleri “şiddet taraftarı olmak ya da olmamak” gibi kutuplaştırıcı bir zemine çekerek, kendi uzlaşmacılıklarının tartışılmasını engellemektedirler. Bu yüzden bu tartışmayı şiddet veya şiddetsizlik meselesi ya da “tarafı” olmak üzerinden değil, %99’la %1’in uzlaşmasının zemininin oluşturulma çabası olarak anlamak gerekir.

Bu talepler doğrultusunda işleyen ve birçok medya kuruluşundan (ve belki de birçok kapitalistten) onay alan bu uzlaşmacı etkinlik yöntemi, ne kadar çok insanı bir araya getirecek bilmiyoruz. Ancak bu uzlaşmacı tavırdan en çok kimlerin hoşlanacağını az çok tahmin ediyoruz.

Etkin Birey mi, Etkinliğin bireyi mi?

Böylesi ‘heterojen’⁽²⁰⁾ karaktere sahip bireylerin oluşturduğu bir kitleliliğin içinden çıkan ‘homojen’⁽²¹⁾ talepler’ listesi, insanın aklına ‘nasıl bir doğrudan demokrasi’ sorusunu getirmektedir. Etkinliğin geleceğine ve taleplerine yönelik yaşanabilecek her anlaşmazlığın, kitleyi bölmeye, yani ‘kamuoyunda görünürlüğüyle’ kendini var eden Wall Street etkinliğini bitirmeye sebebiyet vereceği açık. Bu bağlamda, etkinliğin sahiplendiği siyasetçilik ilkesi, onun kitleliliğinin bir garantörü olarak en çok korunması gereken ilke haline gelirken; bir ilke olarak siyasetçilik, yeni bir siyaset kurma biçimini de şekillendirmiş olmaktadır.

Etkinlik bir yandan taleplerini doğrudan bildirdiği bir ‘bildirgeye’ sahipken ve hatta partileşme sürecinin kapısını aralamışken; diğer yandan da ‘herkes dilediğini söylüyor, net bir talep yok’ muammasını yaratarak anlaşılabilir bir ‘düşünce özgürlüğü’ havası oluşturmaktadır. Herkesin istediğini söylediği ama hiçbir şeyi değiştiremediği bir Amerikan demokrasisi timsali olan bu etkinliğin, kapitalizmin sürdürülebilirliğine yönelik net taleplere sahip olmasına rağmen bünyesinde çok miktarda anti-kapitalisti barındırabiliyor olmasının formülü tam da burada yatmaktadır, ‘kapitalizme zarar veremezsin ama kapitalizme karşı olabilirsin.’

Enternasyonalist Komünist Akım, Amerika Birleşik Devletleri temsilcisi, katıldığı kitle meclisi toplantısında Wall Street etkinliğinin karar alma süreçleriyle alakalı olarak tanıklığını şöyle ifade etti: *“Bloomberg’in tehdidi gündemdeyken, kitle toplantısında hiçbir anlamlı tartışma yapılmadı. Kitle toplantısı çalışma gruplarının ve komitelerin önerilerini tartışmadan onayladı. Kitle toplantısını yönetenlerin izin verdiği tek tartışma, Manhattan mahallesi Başkanı’nın eylem*

(20) Heterojen: Bir şeyin birbirine benzemeyen parça ya da niteliklerine sahip olması, farklı öğelerden oluşması durumu, ayrışıklık.

(21) Homojen: Benzer karakterlere veya yapıya sahip olan.

davulcularının performansını günde iki saatle sınırlamak üzerine oldu. Bu kitle meclisi toplantısı boyunca hareketin geleceği meselesi tartışılmadı. Hareketin mevcut sınırlarını aşması ve Zuccotti Parkı'nda neredeyse kesin gözükken mağlubiyetinden kurtulması için nasıl bir strateji geliştirmesi ve ne tarz taktikler ortaya koyması gerektiği konuşulmadı bile... (yöneticiler tarafından konuşma süresi keyfi bir biçimde bir dakika olarak belirlenmişti) Peki, o zaman bu çalışma gruplarının, komitelerin ve yöneticilerin zaman geçtikçe hareket üzerinde egemenlik kurma eğilimlerini nasıl açıklayabiliriz?"

Biz bu yöntemi iyi biliyoruz. Çalışma grubu ve komiteler kendi aralarında aldıkları kararları doğrudan demokrasiyle işlettiklerini iddia ettikleri 'kitle meclislerine' sunar. Ancak kitle meclisinde konuşulanlar, bireyin kendi geleceğinin nasıl bir yön alması gerektiğiyle ve etkinliğin geleceğiyle ilgili değil; en fazla bilmem ne bando takımının kaç saat müzik çalacağıyla ilgili konular üzerinedir. Ve bu, aslında bugün tam da temsili demokrasi sisteminin benzerini oluşturmaktadır. Aynı o çok demokratik seçim sistemlerinde olduğu gibi, geleceğimiz bizim dışımızda 'akil' kişiler tarafından belirlenmiş planlar arasından birini seçmekle, yani kapitalizmlerden kapitalizm beğenme 'özgürlüğüyle' kuşatılırken, yaşamlarımız doğrudan demokrasi adı altında 'en fazla 1 dakika konuşma hakkıyla' sınırlanır.

Doğrudan demokrasi, bir topluluk içerisindeki her bireyin sonsuz söz hakkıyla, yaşamı ile ilgili her şeye müdahale edebilmesiyle mümkündür. Yaşamsal ve politik farkındalığı herkes kadar yüksek bireylerin, özgürce kendini ifade edebildiği bir paylaşma ortamını zorunlu kılan bu deneyim, bireylerin farkındalığını toplulukla paylaşmadığı, fikrinin konsensüs yöntemiyle tartışılmasına izin verilmediği bir alanda asla mümkün olamayacaktır.

Wall Street etkinliği, heterojen bir topluluktan homojen talepler çıkarabilmek için 'siyasetçisizliğe' ihtiyaç duymaktadır. Bu şekilde kolayca büyümeyi amaçlayan etkinlik, topluluğu oluşturan bireylerin söz hakkını önemsiyormuş gibi yaparak 'doğrudan demokrasi' uyguladığını iddia ediyor. Peki, doğrudan demokrasi kavramı neden böylesine fütursuzca kullanılıyor?

Azınlığın tiranlığına karşı çoğunluğun isyanıyız diyerek ortaya çıkan %99 etkinliği, azınlığa karşı çoğunluğun taleplerini dile getireceklerini söyleyerek yola koyuldu. Söylenenin aksine talepler, çoğunluğun içerisindeki baskın soso-ekonomik kesimin isteklerini karşılama eğilimindeydi. Dolayısıyla, çoğunluk içerisinde düşünsel anlamda 'azınlıkta' bırakılanların taleplerinin, kullanılan siyasetçisizlik silahıyla 'görünmez kılındığı' ve çoğunluğun ortak bir siyasette birleştirilerek 'azınlığı' da temsil eden bir çoğunluk siyaseti yapıldığı bir ortamda, gerçek bir doğrudan demokrasi mümkün müdür?

Sayısız büyümenin ya da görünür olmanın amaçlaştırılarak, siyasetçisizliğin kutsanması; en demokratik kitle meclisi kararlarının, etkinliğin daha ne kadar büyüyebileceği üzerine alınan kararlar olmasına sebebiyet vermektedir. Bunun

bir başka sonucu olarak da etkinliğe gelen katılımcı bireyler 'şenlikli demokratik' havayı tüketirken, bu şenliğe katıldıkları için 'mücadeleci ruhun' tatminini yaşamaktadırlar. Etkinliğin bolca yükselttiği 'bireycilik' vurgusu, aslında yalnızca bir yanılısamadan ibaret olup, eylemdeki kimseleri yaşamında yalnızca bir şeylere 'karşı çıkmak' dışında ona çözüm üretebilen ve ürettiği çözümleri özgürce düşleyerek eyleyebilen kimseler haline getirmek yerine; 'kitlenin parçası olan kişilere' dönüştürmekten ileri götürememektedir.

Öte yandan, 'etkinlik' alanında doğrudan demokrasi söylemi böylesi yükseltirken, 'siyasal' alanda ironik bir şekilde partileşme sürecinin tohumlarının atıldığını görüyoruz.

Etkinlik, Ekim ayında 11 kişilik yönetici komite öncülüğünde organize edilecek 'Ulusal Genel Kurul'un taleplerine göre yol almayı planlıyor. Ulusal Genel Kurul'dan çıkacak talepler, 2012 seçimlerine katılan tüm parti adaylarına sunulacak. 2012 Kasım seçimlerinde mevcut partiler bu talepleri görmezden gelir ise ya da uygulayacaklarını söyleyip de başa gelmelerinin ardından bu talepleri belirginleştirmezlerse, 2014 ara seçimlerinde 3. bir parti çalışmasına gidileceği açıklandı.

Basında ve kamuoyunda oldukça sık karşılaştığımız, ABD'deki temsili yönetimin nihai başarısızlığına karşı 'gerçek demokrasi' haykırılarından haklı olarak heyecanlanan kimseler, talep edilen 'gerçek demokrasiyi' anlamak için etkinlik alanındaki doğrudan demokrasi deneyimlerinden yola çıkan bir 'niyet okumasına' girişmişti. Ancak siyasetsizliğin kutsandığı ve yaşamsal anti-kapitalist birlikteliğin yadsınarak 'bir etkinlik birlikteliği' yaratan ve sönümlenmeye mahkum olan bu etkinliğin, siyasal alanda temsili demokrasiye yüzünü dönmesinden başka yapacak zaten neyi vardı?

'Gerçek bir doğrudan demokrasi' diye soruyoruz çünkü doğrudan demokrasi kavramı da tıpkı içi boşaltılarak tüketilen birçok kavram gibi çarpıtılmış, gerçekliği sadece bir 'gösteriş unsuru' haline getirilmiştir. Böylesi bir atmosferde, karar alma süreçleri ve işleyişi bakımından doğrudan demokrasi dışında herhangi bir etkinlik yöntemine bu atıfta bulunanlar, doğrudan demokrasi gibi işgal kavramını da popülerize etmekten kaçınmazlar.

İşgal mi, yoksa 'bir etkinlik olarak uzun süreli oturma' mı?

İşgal, ezenlerin adaletsizliklerine karşı ezilenlerin doğrudan bir eylem biçimi olarak işleyişi kısa veya uzun süreli işlemez hale getirmesidir. İşgal eylemi ilk kez, protesto anlamıyla IWW (Dünya Sanayi İşçileri Birliği) tarafından 1936-37'de gerçekleştirilmiştir. İçinde anarşistlerin de bulunduğu sendikalı işçiler,

greve başladıkları anda çalışma tesislerinden dışarı çıkarak fabrikaya çalışmak için gelen işçilerin girişini engellemiş, ardından da makinaların üstüne oturarak fabrikadaki tüm üretimi engellemişlerdi. Bununla birlikte fabrika işgalleri esnasında yönetimi de hiçbir şekilde içeri sokmayan işgalciler, fabrikanın işleyişini durdurarak taleplerine yönelik işgallerini, taleplerini karşılanana dek sürdürmüşlerdi.⁽²²⁾

Bir kahve dükkanı işgali düşünelim. Dükkanla sıkıntısı olan bir grup eylemcinin 'dükkanı işgal et' söylemiyle mevcut dükkana karşı hareket başlattıklarında, bu kişilerden ne yapması beklenilir? Dükkanın işleyişinin, alım-satımının kısa ya da uzun süreli işleme hale getirilmesine yönelik eylemlerde bulunan topluluğun, talepleri karşılanana kadar o dükkanın işleyişini, tamamen işleme hale getirmeleri beklenir, değil mi? Peki Wall Street 'OCCUPY' etkinliğinde neler oluyor?

Wall Street'te olan, aslında sembolik bir finans merkezi olan Wall Street'in içindeki Zuccotti Park adlı özel mülkte 'şenlikli ve uzun süreli oturma etkinliği' yapılması durumudur. Burada, Wall Street borsa sokağındaki işleyişin durdurulmaya çalışılması, kısa veya uzun süreli bir 'işgal' etkinliğinden söz etmek yerine, vergisini ödeyen vatandaşların barışçıl ve düzenli bir etkinliğinden söz etmek daha 'adilken', neden böylesi bir eylem 'Wall Street'i işgal et' olarak çağrılır? Wall Street etkinliği içerisinde bulunan bireylerin, yapısal anlamda Wall Street binalarında varoluşsal bir görevle sahip olmadıkları düşünüldüğünde, Wall Street'in yapısal işleyişinde hiç bir aksama yaratmadığı bir yana, Wall Street caddesindeki fiili işleyişin durdurulmasına yönelik de hiçbir amaca sahip olunmaması, bu eyleme fiili ya da yapısal olarak işgalden bambaşka bir ad verilmesi gerektiğini açıkça göstermektedir.

Bir durumu adlandırma ve o adla çağırma gücü, aslında ona doğru

(22) http://en.wikipedia.org/wiki/Flint_Sit-Down_Strike

V maskesi

Önce 2006'daki 'V for Vendetta' filminde görmüştük Guy Fawkes maskelerini. Otoriter hükümete karşı mücadele veren anarşist bir karakter tarafından kullanılmıştı maske. 17. Yüzyılda, parlamento binasını havaya uçurup, İngiltere kralı I. James'i öldürmeye çalışan bir otorite karşıtının simgeleşmiş haliydi maske. Daha sonra Anonymous hacktivistleri tarafından eylemlerde kullanılmaya başlandı. Wall Street'teki önemli sembollerden biri haline geldi 'V Maskesi'.

Ancak bu direniş maskelerinden her birinin satışından ya da V yüzünün kullanımından , Time Warner (dünyanın en büyük medya şirketlerinden biri, Warner Brothers'ın bağlı olduğu şirket) kullanım hakkı üzerinden para kazanıyor. Bir Wall Street eylemcisi mask hakkında "Bir maske alın ve direnişe katılın! Ancak kostüm satan dükkanda bittiği için gelecek cumayı beklemeniz gerekiyor." diye herkesi Wall Street'e davet ederken, Time Warner geçen sadece geçen sene 28 milyar dolar kar elde ettiğini açıkladı.

Amazon.com'da en çok satan maske sıralamasında Batman, Harry Potter ve Darth Vader'ı geride bırakan V maskesi ilk sırada yer alıyor. Rubie's Costume, bu yıl V maskelerinden 100,000 adet sattıklarını ve en çok satan maskenin V maskesi olduğunu açıkladı. Şirket, ortalama 6 dolara satılan maskeleri, Meksika'da ya da Çin'de üretiyor.

Warner Brothers, maskenin eylemlerde kullanılmasına ilişkin bir yorum yapmasa da, maskenin bu kadar popüler hale gelmesinden çok da şikayetçi olmasa gerek.

yönelenlerin yaşadığı pratiklerle birlikte sözcüğün anlam ve mahiyetini de tamamen değiştirme tehlikesini taşır. Mahiyeti itibarıyla 'Wall Street işgali' olmayan bir etkinliğin işgal olarak adlandırılanlar, tarihi boyunca radikal bir doğrudanlık biçimini barındıran bu eylemliliğin adının 'sembolünden' ya da 'etkisinden' mi yararlanmak istemektedir? Bu etkinlik, yeni bir 'işgal' tanımı yaratma, kendisi gibi 'işgal' etmeyenleri dışlama, -farkında olarak ya da olmayarak-, işgal kelimesinin anlamını manipüle etme riskini taşımaktadır.

Peki, farkında olarak ya da olmayarak, işgal eyleminin manipüle edilmesi kimlerin işine yaramaktadır? İşleyişin sürdürülebilirliğini hiçbir şekilde sıkıntıya sokmayan sembolleşmiş bir etkinlik, muhataplarını rahatsız etmezken, sorumluluklu kapitalizmin demokratik bir sembolü de olur.

Etkinlik bir simulakr mı?

Zuccotti Park'ta yaşanmakta olanlar, sık sık Tahrir Meydan'ında olanlarla ilişkilendirildi. Wall Street katılımcılarının, yöntemlerinin kökenini Mısır'da yaşanan toplumsal hareketlenmeye dayandırdıklarından bahsetmiştik. Benzer bir şekilde, malum sosyal paylaşım siteleri ön plandaydı. Tahrir'de Twitter, Facebook vb. ağlar sokakta örgütlü olan isyanın manevrasında kullanılmışlardı. Wall Street'tekiler ise çok yetkin oldukları bu ağlarda yarattıkları etkinliği, sokakta isyana çevirmek istediler. Ve bunu oluşturabilme ihtimalleri vardı, çünkü etkinliğe katılmak isteyen bir kitle sosyalistlerini bu ağlarda yaşamaktaydı.

Tahrir'de hareketlenme başladıktan sonra, devletin eylemciler arasındaki iletişimi kesmek için giriştiği tüm çabalara rağmen, eylemciler bu ağlar sayesinde mobilize olabildiler. Sokaktaydılar ve iletişimi bu ağlar aracılığıyla iyi sağladılar. Ve hükümet bu tehlikeyi fark etmiş olacak ki, bu sosyal ağları bile yasaklamaya koyuldu.

Wall Street'in örgütleyicisi Adbusters zaten bir medya kuruluşu. Aynı isimli derginin editörü Micah White, tüm etkinliği başlatan şeyi e-posta yoluyla örgütlediklerinden bahsediyor. Yani etkinliğin mekanı önce bu sosyal paylaşım alanları. Etkinlik mekansal örgütlenmesini sanal zeminde başlatıyor. Daha sonra bu sanal aktiviteyi/etkinliği, Zuccotti Park'ta gerçekleştiriyor. Bu, Tahrir'de olanlar ile Wall Street arasında önemli bir fark koymak için, önemli bir ayrıntı. İnsanların yaşamlarını baskılayan mekanizmaları 'devirmek' için sokağa çıkmasıyla, Wall Street etkinliği arasındaki fark genç Muhammed Bouazizi'nin eylemi kadar yakıcı.

Farklı toplumsal kesimlerden insanın, belki de uzun süredir olmayanın aksine, bir araya gelip beraberce bir şeyler yapma etkinliği Wall Street'te yaşananları meşrulaştırmış gibi görünüyor. Bir araya gelmenin sadece etkinlik olduğu durumlarda, muhalif olma mutluluğunu yaşayan kimselerin bu durumu

olumlaması, gayet makuldür. Ancak; biz sadece etkinlik olarak bir araya gelme durumunun bu özelliğini olumsuzlamıyoruz, aynı zamanda bu bir araya gelişlerin süreksizliğini vurguluyoruz. Sönümlendi, sönümleniyor tartışmaları bir kenara, etkinlik sürekliliğini orada olmakla ilgisi olmayan başka etkinliklerden sağlıyor. Wall Street'te şehrin ortasında bahçecilik yapıp, konsensüs meclislerinde hangi şarkıların söylenmesi gerektiğini oydaşarak karara bağlayan Wall Street katılımcılarıyla, Tahrir'de yaşamlarını riske eden isyancılar denkleştirilebilir mi?

Mekânsal olarak kendini sanalda var etmiş bir etkinliğin, toplumsal yanılısamasının gerçekleşmesini izliyoruz. Gerçek olmayanın gerçekliğini... Bir simulakr olarak Wall Street Etkinliği...

‘Anti kapitalizm değil herkes için kapitalizm’

Etkinliğin sosyal medya ağlarında yayımladığı taleplerdeki karakteristik özellik, kitlenin aslında yoksullukla değil; ‘yoksullaşmayla’ mücadele için şirketlere isyan bayrağını çektiği şeklinde beliriyor. 2008 krizinin ardından faturanın kendisine ödetilmesini istemeyen, sistem içerisindeki gelir dağılımının eşitsizliğinden rahatsız olan kitle, şirketlerin serbest rekabet ekonomisi içerisinde tekelleşerek; tröst ve kartelleri aracılığıyla toplum içerisindeki ‘vergisini ödeyen vatandaşların’ serbest manevra kabiliyetlerini düşürmesine karşı; ‘gerçek serbest rekabet piyasası ve daha sorumluluklu kapitalizm’ istiyor.

İnsanların başkalarının üstüne basarak yükselme şans ve ‘özgürlük’ hakkını devlet gibi bir kurumdan isteyen bu talepler bütünü, aslında devlet katında çok da yeni bir model değil. 1929 büyük buhranının ardından 1933'te yürürlüğe konulan, mevduat bankalarıyla yatırım bankaları arasına set çekerek, şirketlere karşı devlet müdahalesini öngören Keynesyen kanun paketi “Glass Steagall”, bugün tekrar uygulanması için, halk tarafından bir talep olarak öne sürülüyor. Çoğunluğunu Obama'nın demokratik hamlelerine bel bağlayan bir zümrenin oluşturduğu bu eylemci kitlenin, zaten Obama'nın yapmayı vadettiği reformları, -yani hakkı olanı- geri istediği açık. Serbest piyasa ekonomisinin toplumu gören bir biçimde işlemlerini isteyen, sınıf atlama ihtimali gittikçe düşen bireyler, artık *fairplay* koşullarını ‘devletin’ garantilemesini istiyor. Devletin bu garantisini isteyen ‘vergisini ödeyen vatandaşlar’, kapitalizmin nimetlerinden faydalanmayı reddetmedikleri gibi, pastadaki oranlarının devletin müdahalesiyle artırılmasını da istiyorlar. Halbuki devlet, %99'un %1 diye tabir ettiği zümrenin çıkarlarını gözetmekle görevlidir ve bu konuda devleti ‘göreve çağırarak’ oldukça tutarsızdır.

Elbette talepleriyle şekillenen bu kitle, o kadar da homojen bir karaktere sahip değil. Wall Street etkinliğinin içerisinde gerçekten anti-kapitalizmi yaşamsal ön belirleme olarak koyan, iktidarı bir sorun olarak çözümleyip kapitalizmin iyileştirilerek daha yaşanılabilir kılınmasını değil, onu tamamen yıkarak yeni bir yaşamın inşasını hayal eden insanların olduğunu biliyoruz.

Ancak sosyal ve ekonomik eşitsizlikleri farklı biçimlerde yaşayan kimselerin heterojenliği, etkinliğin siyasetsizliğini de garantiliyor. Çoğunluğu 'kaybedecek şeyleri olanlardan' oluşan bir kitlenin taleplerinin, kaybedecek hiçbir şeyi olmayanların radikalliğini ve devrimciliğini taşıyamayacağı açık. Siyasetsizliğin getirisi, aslında yaşamsal ya da bireysel anlamda tek ortaklıkları şirketlere karşı 'aynı parkta söz söylemek' olan kimselerin talepleri de, doğal olarak çoğunlukta olanların uzlaşmacı yöntemlerinden daha ileri gidemiyor.

Bilinmeyenleri bilmek

Diğer yandan etkinliğin destekleyicileri arasında oldukça ilginç kişi ve kuruluşlar var. Tabii bir etkinliği destekleyenler üzerinden etiket operasyonuna girişmek, işin oldukça kolayına kaçmak olurdu. Ama yine de -en azından bu metni dikkatli okuyanlar için- Wall Street etkinliğinin kimi destekçilerinin, etkinliğin talepleriyle olan uzlaşmasının göz ardı edilmemesi gerektiğini düşünüyoruz.

Ukrayna'daki Turuncu ve Gürcistan'daki Kadife Devrim'lerden tanıyoruz George Soros'u. Dünyanın dört bir yanındaki siyasal süreçlere etki eden (bunu felsefi ve ekonomik bir amaç haline getirmiş) ABD'li bir finans spekülâtörü Soros'un Doğu Avrupa ülkelerine yaptığı yardım tutarının, Birleşmiş Milletler tarafından yapılan yardım miktarının çok üstünde olduğu çok tartışılan konulardan biri. Yaptığı ekonomik yardımların ardındaki siyasi amacı gizlemiyor Soros; "demokrasiye geçiş sürecini kolaylaştırmak."

Bu demokrasiye geçiş sürecinde öncelikli coğrafyası eski Sovyet ülkeleri olsa da sadece bu coğrafyalarda değil, Liberya'dan Nepal'e kadar faaliyetlerini sürdürüyor Soros. Bu geçiş sürecinde Sivil Toplum Kuruluşlarına ayrı bir değer veren Soros, Açık Toplum Enstitüsü (hocası Karl Popper'dan etkilenerek kurduğu enstitü) modelini tüm dünyaya yaymaya çalışıyor. 1993'te kurulan bu kurum, açık toplumların oluşması için reform politikalarının oluşmasının çabasını vermekte ve benzer çaba veren sivil toplum kuruluşlarını desteklemekte. Bu sayede STK'ların, uluslararası kurumların ve hükümetlerin bir araya geldiği açık bir toplum ağı oluşturmayı hedefliyor.

İlginç bir kapitalist bakış açısı olan Soros, denetlenebilir ve toplum için faydalı bir kapitalizmden yana. Wall Street'teki yaşanabilir bir kapitalizm isteğinden ne kadar uzak bu açık toplum felsefesi bilinmez. Kimi araştırmalara göre, Soros'un da bu mücadelenin yükseltilmesinde desteği var. İddialara göre George Soros, başış ve desteklerde bulunduğu kimi paravan şirketleri (Tides Center, MoveON vb.) kullanarak, bu etkinliğin başlatıcısı olan Adbusters adlı tüketim karşıtı gruba yüklü bir miktarda fon sağlayarak, etkinliğin başlatılmasında başat rolü üstlenmiş.¹ Kimileri bu iddiaları reddederken, kimileri de 'neden olmasın' diyor. Bu iddianın gerçekliğinin, yalan ya da yanlışlığının gerçekliğinden birileri istemediği müddetçe hiçbir zaman haberdar olamayacağız elbette, en azından

Wall Street o ya da bu tarafın kullanabileceği işlevsel bir yöntem olmaktan çikana dek.

Birleşmiş Milletler Genel sekreteri Ban Ki-Moon'un özel danışmanı, BM Binyıl Kalkınma Projesinin eski direktörü, Kofi Annan'ın sekreterliğini yapmış **Jeffrey Sachs** da etkinliğin coşkulu destekçileri arasında. Jeffrey Sachs aynı zamanda Birleşmiş Milletler Milenyum Projesi'nin direktörü ve Times dergisine göre de dünyaya yön veren 100 insan arasında yerini almış durumda. Polonya'da neoliberal politikaların uygulanabilmesi için Soros'un finanse ettiği ünlü 'Şok Doktrini' uygulamalarının en başarılı teorisyenlerinden olan Sachs, yeterince liberalleşmemiş ülkelere demokrasi taşıyıp kapitalizmi öğretiyordu. Krugman gibi, o da eylemci kitlesinin 'yönünü kaybetmişten' bile daha kötü bir şekilde çete, komünist vb. 'ithamlarla' adlandırılmasından oldukça rahatsız.

Neo-liberal uygulamaların ilk hayata geçtiği Reagan yönetiminin ekonomi danışmanlarından olan, liberal söylemin en önde gelen sözcülerinden olan burjuva iktisatçısı **Paul Krugman**, azılı Demokrat Parti savunucularından. Bugünlerde ise biraz daha 'hayırsever'. Sistemi daha yaşanılabilir kılmak için 'yardım' kuruluşlarının ve az gelişmiş ülkelere yapılan %0,4 devlet yardımlarının, neden yüzde %1 olmadığı gibi hayati meselelerle uğraşiyor. Sosyal bir kapitalizmin mümkün olduğunu her gördüğü yerde söylemekten çekinmiyor. "The Conscience of a Liberal"(Bir Liberalin Vicdanı) adlı kitabını, 1960 yılında Cumhuriyetçi Senatör Barry Goldwater tarafından yazılmış Conscience of a Conservative (Bir Muhafazakarın Vicdanı) adlı kitaba karşı yazdı ve açık liberal propagandasını Amerika Birleşik Devletleri siyasetiyle birleştirerek anlattı. Orta sınıfın vicdanı olarak sesini yükselten ve orta sınıfın refah seviyesinin yükseltilmek yerine alçalmaya yüz tuttuğunu belirten Krugman, artık yeni bir orta sınıfı yaratımının Roosevelt misali yeni bir 'New Deal' ile mümkün olduğunu söylüyor. Radikal yazarı **Eyüp Can**'a göre "Türkiye **Krugman** gibi kutuplaşma karşıtı orta sınıfın vicdanı olabilecek liberallerini arıyor" iken, Krugman da Jeffrey Sachs gibi, eylemcilerin komünist olarak nitelendirilmesinden oldukça rahatsız.

New Deal

ABD'de gerçekleşen 1929 büyük buhranının ardından, dönem başkanı Roosevelt tarafından başlatılan kalkınma planı. Dünyada ilk kez Keynesyen politikaların uygulandığı New Deal kalkınma planının özünde, devletin kamu harcamalarını arttırarak inşaat sektörüne, -baraj, yol, havayolu vb.- devlet desteğini arttırmak, ve bu yolla işsizliği düşürmek vardı. Bankalara devlet denetimini öngören Glass Steagall yasa pakedi de bu kalkınma planının bir parçasıydı.

Nobel ekonomi ödülü sahibi, Dünya Bankası Başkan Yardımcılığı ve Baş ekonomistliğini yapmış **Joseph Stiglitz**, 'sosyal sorumluluk sahibi kapitalizmin' en bilindik savunucularından. Kapitalizmin dünyanın gelmiş geçmiş en başarılı sistemlerden biri olduğunu söylerken, ağzına yoksul kesimi almaktan hiçbir zaman çekinmedi. Mevcut krizin, kanunlardan azade bir serbest piyasa ekonomisi sebebiyle çıktığını açıkça belirtti. 'Making Globalization Work' adlı kitabında, 3. Dünya ülkelerinin ekonomik başarısını onların kontrollü bir biçimde

liberalleşerek spekülâtif borsa hareketlerini kontrol edebilmelerine bağladı. Bugünkü protestoların da haklı bir biçimde gerçek kapitalizmi hak ettiğini belirtirken, krize sebebiyet verenin açgözlü patronlar olduğunu iddia ediyor. Stiglitz aynı zamanda kendisini de %99'un içerisinde nitelendiriyor.

2.2 milyon üyeye sahip Obama'nın "SEIU'nun ajandası benim ajandamdır" diyerek açık bir şekilde sahiplendiği **Uluslararası Hizmet İşçileri Sendikası**(SEIU), Brooklyn köprüsü OCCUPY etkinliğinde, başkanı aracılığıyla yaptığı konuşmada, ne olursa olsun Wall Street etkinliğinin her türlü programını sahipleneceklerini bildirdi. SEIU, 2008 seçimlerinde Obama için 28 milyon dolar harcamıştı. Diğer yandan Wall Street etkinliğinin organizatörlüğünü de yapan ve SEIU'da da oldukça aktif rol almış **Stephene Lerner**, Beyaz Saray'a yaptığı ziyaretlerle geçtiğimiz yıl ardından oldukça söz ettirmişti. 2'si resmi 2'si gayri resmi olmak üzere geçtiğimiz yıl 4 defa Beyaz Saray'la görüşen Lerner, Obama ile yakınlığıyla da biliniyor.

Destekleyicilerinin arasında bulunan Greenpeace, aslında bugün dünyada bir çok kapitalist şirket ile(BP, SHELL, Suzuki vb.) organik bağı bulunduğu bilinen, genel koordinatörlerinin çoğu şirket CEO'su olan ya da CEO gibi çalışan, Türkiye özelinde HES şirketlerinin çoğunun sermayedarı Doğu Holding'in sahipliğini yaptığı NTV kanalıyla 'Yeşil Ekran' programını hazırlayan bir 'çevre örgütü'; nam-ı diğer yeşil kapitalizmin savunucusu organizasyonlardan biri olarak ekoloji mücadelesinin içindeki en büyük Truva atlarından birisi. Genellikle Çevre bakanlığının kurum-kuruluş ya da bağlantılı çevre örgütleriyle(TEMA vb.) iş yapan Greenpeace, bu sıralar 'yenilenebilir enerji adı altında' temiz enerji vaadiyle başta Karadeniz olmak üzere Türkiye'nin bütün yaşam alanlarında katliam yapılmasını meşrulaştırırken, Wall Street etkinliğinde 'bahçecilik' yapıyordu. ⁽²³⁾

ABD'de yasal değişiklik: Glass Steagall yasasında Obama usulü

Bugünkü taleplerin oluşmasına da sebebiyet veren 2008 krizinin tarihsel olarak karşılaştırıldığı 1929 buhranı ve bu krizlere uygulanmak istenilen müdahalelerin benzerliği, etkinliğin neye isyan ederek, önüne neleri koyduğunu görmemizde faydalı olacaktır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde uzun yıllardır uygulanan ve 20-30 yıla kadar uzayan vadelerle ev sahibi olma imkânı sunan değişken ya da sabit faizli bir ev kredisi sistemi olan Mortgage, kendi krizini yaratana kadar uzun bir müddet Amerika'da uygulandı.

(23) Newman, Alex. The New Amerika, 2011, 5 Kasım; "BiG Soros Money Linked to OCCUPY Wall Street"

2008 yılında, 1929 Ekonomik Buhranıyla kıyaslanan, dünyada birçok ülkenin ekonomisini olumsuz yönde etkilemiş taşınmaz mal piyasasındaki değer kaybı sonucu ortaya çıkan kriz, özellikle Amerika'da kendini hissettirirken, taşınmaz mal piyasasının ani değer kaybetmesi ve sonucunda Mortgage satışlarında kişisel iflasların artmasına yol açtı.

1980'lerden 2000'lere doğru oldukça hızlı bir şekilde artan konut fiyatları karşısında özellikle 2000'li yılların başında çok düşük faizli(yılda %1-2), oldukça uzun vadeli krediler veren bankalar, trilyonlarca dolarlık borç değeri yarattı. Ayrılan sermayenin bir kısmı krediyi ödeme ihtimali daha düşük olanlara verilerek riskli sayılan sub-prime kredilerin oranı artırıldı. Bankalar bu riskli borçları 3. Dünya ülkelerine ihraçla akıtarak akıtarak riski oldukça karlı bir şekilde dünya ülkelerine dağıttı. Tabi böyleleri karlı bir şekilde başkaca ülkelere kendi pislğini ihraç edebilen sermayedarlar milyar dolarlarına misillerini kattı. Nitekim FED(Amerika Birleşik Devletleri Merkez Bankası)'in Haziran 2004'te başlattığı faizleri arttırma politikasını 2006 yılına kadar devam ettirmesiyle, kredi maliyetleri büyük boyutlara ulaşırken; konut sektöründeki canlılık yerini durgunluğa bıraktı. Faizlerin yükseltilmesiyle beklenen oldu ve borcunu ödeyemeyen vatandaşların evlerini ellerinden almaya başlayan bankalar, krizin tetikleyicisine dönüştüler.

Bankalar borcunu ödeyemeyenlerin evlerini haczederken, paraya dönüşmeyen evlerin neticesinde piyasa da panik yaptı. Nakit bulamayan yatırım fonları ne var ne yok sattı. Wall Street'teki batmaz denilen çok büyük şirketler battıklarını ilan etti. Aslında teker teker batarak kendi kurtuluşlarını da ilan ettiler. Devlet ise 'kurtarma paketi' adı altında 700 milyar doları batan şirketlere akıtırken, halk kendi ödediği vergilerinden şirketlere akıtılan paranın hesabını sormak için sokaklara döküldü. Bir yandan ellerinden alınan evlerini geri isteyenler, diğer yandan vergisini düzenli ödeyen vatandaşların ödedikleri vergiyle şirketlere geçirilen 700 milyar doların hesabını sormak isteyenler, artık sessiz kalamayacaklarını açıkladılar.

2008 kriziyle de karşılaştırılan 1929 buhranında neler olduğunu biraz hatırlayalım. 1. Dünya Savaşı'nın ardından, dünya ekonomisinde irili ufaklı şirketlerin birleşerek tekelleşmesinin ardından, ekonominin daha az sayıda holdingin denetimine bakması, ekonominin tek bir firmanın batışıyla dahi sallantıya girebileceğinin göstergesiydi. Bankaların sermaye kontrolü, kredi esasları ya da yapılanmalarıyla ilgili kimi mevzuatlar yasalar tarafından belirlenmemişti. Dolayısıyla sermayenin oldukça hunhar bir biçimde büyüyerek tekelleşmesinin önüne geçilmedi. Geçilmedi diyoruz çünkü tekelleşmenin önüne geçilmemesi kapitalizmin hayrınaydı. Diğer yandan dönem içerisinde Florida emlak piyasası, Florida'da yarattığı 'cennet' vaadiyle geleceğe yönelik yatırımlarının oldukça yüksek miktarlarda arttırmıştı. Ancak Florida'daki korkunç kasırganın ardından emlak fiyatlarının dibi görmesi, krizin en önemli tetikleyicisi oldu. Yani neredeyse tarih tekerrür etti, 1929'da büyük ekonomik buhranın tetikleyicisi Florida Emlak Piyasasının çöküşüyken, 2008'deki krizin tetikleyicisi de Mortgage emlak krizi oldu.

Geleceğe yönelik yüksek faizli kredi alacakları üzerinden yatırım yapan bankalar, daha fazla kar elde etmek için elindeki nakde göre değil, alacağına dayalı borç balonlarına bağlı yatırımlar yaparak 'en yüksek oranda kar' elde etmek istemişti. Ancak yaşamsal koşulları sebebiyle bu yüksek kredili faizleri ödeyemeyen borçlular, bankaların elindeki balon piyasayı gerçek borçlara dönüştürmüştü. Borçların karşılığını nakite çeviremeyen bankalar, 1929'da da tıpkı 2008 Mortgage krizinde ortaya çıktığı şekliyle battıklarını ilan etti. Değerin değerinin değeri üzerinden azami kar elde etmek üzere kurulu sistemin krizi, kendi ellerinden oldu. Devletin şirket zararlarını karşılamasıyla (sübvansiyonuyla) bu krizden karlı çıkan tek bir kesim vardı: Sistemin şirketleri.

Peki, 1929 Buhranı'nın ardından aşırı yoksullaşan halkın krizi nasıl atlatılmıştı? Kısaca özetlersek, kapitalizmin krize girdiği bu dönemde devlet, Keynesyen politikalarla -devlet müdahaleci bir sosyal kapitalizmin inşası ile-Glass Steagall yasa paketi yürürlüğe koymuştu.

Bilindiği üzere Glass Steagall yasa paketi, 2011'de şirketlere sitem eden Wall Street katılımcılarının bildirdesinde de birebir tekrar uygulanması için talep ediliyor. 1990'lardan bu yana yavaş yavaş, en son olarak 1999'da Clinton yönetimi tarafından yürürlükten kaldırılan, kaldırılmasının 2008 krizinin oluşmasının nedenlerinden biri olarak gösterildiği Glass Steagall paketi, finans devlerinin ellerinde oyuncak haline getirilen devletin sahalara kısmi olarak geri dönüşünü de temsil ediyor. 1933'te yürürlüğe girdiğinde mevduat bankalarıyla yatırım bankalarının arasına set çekerek, şirketlerin halkın birikimlerini spekülasyon risklere atmasını engelleyen yasa, Keynes'in büyük buhranın ardından kapitalizmi yaşatmak için 'nabza göre şerbet' vererek, kapitalizmin sürdürülebilirliğini sağlamanın formülü olmuştu. Aynı zamanda 1929'daki büyük buhranın 'sağ salim' atlatılmasının en önemli sebeplerinden biri olarak da gösteriliyordu. Devlet, bankaların korkunç miktarlarda zenginleşmesine kendi elleriyle izin vermesinin ardından, kapitalistlerin 'yeterince zenginleşerek' kriz yaratmalarıyla birlikte denetim yetkisini tekrar eline alarak, ayaklanan halkın ağzına bal çaldığında ve bunu 'yasal' olarak düzenlediğinde, ortaya çıkan yasa paketinin adı 'Glass Steagall'dı.

Bugün Glass Steagall yasasını talep eden Wall Street katılımcılarına Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti'nin yanıtı çok da merak konusu değil. Zira Demokrat Parti senatolarının 2009 yılında hazırlayarak parlamentoya sunduğu yasa tasarısı, Obama'nın da 2010'da açıkladığı üzere, tam da Glass Steagall yasasının 21. yüzyıl formu olarak adlandırılıyor.⁽²⁴⁾

Glass Steagall yasasının 2008 formu olarak da adlandırılan 'Dodd-Frank Wall Street Reformu ve Tüketici Koruma Yasası', 2009 yılında Demokrat Parti temsilcisi Barney Frank ve Demokrat Parti senatörü Chris Dodd'un hazırladığı (24) Treanor, Jill. The Guardian, 21 Ocak, 2010; "Obama announces dramatic crackdown on Wall Street banks: Obama's 'new Glass-Steagall Act' will prevent banks with customer deposits taking risky investment bets" <http://www.guardian.co.uk/business/2010/jan/21/obama-banks-wall-street-reform>

tasarılarla gündeme gelmişti. 2008 krizine sebep olan sanal borçların ve balon piyasanın neredeyse tamamını kontrolünde tutan beş dev şirketin, hükümetin kısmi olarak kontrolüne girmesini ve tüketiciyi korumak adına kimi kurumların oluşturulmasını içeren bu paket, 2012'den itibaren uygulamaya girecek. Reform, şirketler bazında denetimi kuvvetlendirirken, FED (Amerika Birleşik Devletleri Merkez Bankası)'in yetkilerini arttırarak hükümetin bankaları ve kimi kurumları denetim yetkisini arttırıcı zeminleri oluşturuyor. Gariptir ki bu reformları hazırlayanlarla, bu yasaların hazırlanmasına sebebiyet veren krizlerin oluşmasını sağlayıp krize yol verenler, aynı kişi ve kurumlar idi.

“Tasarının vitrininde poz veren iki politikacının ikisi de, krizin tetikleyici sürecini başlatan 2007-2008 yüksek riskli konut kredisi krizinin başlarında sigorta devleri Federal Ulusal Ev edindirme (Mortgage) Birliği'ni (popüler adıyla Fannie Mae) ve Federal Hane Kredisi Ev edindirme Şirketi'ni (popüler adıyla Freddie Mac) kollamışlardı. Bu iki devin sorun yaşamadığını, disipliner önlemlere gerek olmadığını söylemişlerdi. (Fannie Mae ve Freddie Mac, ayrıca Dodd'un seçim kampanyalarına en çok para yardımı yapan iki şirketti.) Bildiğimiz gibi, “batmaz” denen iki şirket de battı ve kamulaştırıldı.”⁽²⁵⁾

Kapitalizm bir yandan zenginleri daha da zenginleştirirken, yatırım şirketlerini de battı gibi gösterip, faturayı halka ödetiyor. Krizi elbirliğiyle yarattıkları gibi, krizden mağdur olanların tepkilerini de kendi sürdürülebilirliklerini sağlayacak şekilde organize ediyorlar. Zamanında 1929 krizinin mimarı Cumhuriyetçi başkan Herbert Clark Hoover gösterilirken, buhrandan çıkışı Demokrat Partili Roosevelt 'New Deal' ile sağlamıştı. Bugün ise, 2008 krizinin mimarı olarak gösterilen Cumhuriyet Partisi başkanı George Walker Bush'un karşısına Demokrat Partili Hussein Obama tarih sahnesine adını yazdırmaya çalışacak gibi görünüyor. Hem de halkın %37'sinin Wall Street'in göbeğinde 'OCCUPY Wall Street' diyerek başlattığı bir etkinliğin taleplerini, 2012 yılı içinde çıkacak yasa paketi 'yeni Glass Steagall' ile karşılayan bir başkan olarak.

Türkiye'ye Yansıması

-Uzunsüreliturma- etkinliği Türkiye'de bir takım entelektüel çevrelerce tartışılrsa da bunun sokakta herhangi bir yansıması olmadı. Özellikle bazı muhalif kesimler bu OCCUPY etkinliklerinin içerdiği talepleri, destekleyenleri yeterince inceleyip araştırmadıklarından mı bilinmez ama bu etkinliği çok olumlu karşıladı.

Bu olumlu karşılama öncelikle ufak köşe yazılarıyla gösterdi kendini.⁽²⁶⁾Daha

(25) Göker, Emrah. 2010, 3 Temmuz, Birgün; “Regülasyon Dediğin, Tek Dişi Kalmış Canavar!” _ <http://istifhanem.com/2010/07/03/wallstreetreformu1/>

(26) <http://ekonomi.milliyet.com.tr/dervis-wall-street-igali-arap-bahari-nin-devami/ekonomi/ekonomidetay/17.10.2011/1451580/default.htm>
<http://blog.milliyet.com.tr/-wall-street-i-igal-et---/Blog/?BlogNo=330219>
http://www.birgun.net/forum_index.php?news_code=1320676138&year=2011&month=11

sonra bu olumlu karşılığın yansması aylık politik dergilerde ciddi makalelere dönüştü. Bu yazılarda olumlanan, etkinliğin genel hatlarıyla dünyayı saracak nitelikte oluşuydu. Daha sonra etkinliğin çıkış noktası talepler bir kenara bırakıldı. Etkinliğin 'devrimci' niteliği tartışılmaya başlandı. Uygulanan 'doğrudan demokratik' karar alma süreçlerinin olumlu örnek teşkil etmesi, insanları sokağa çıkaracak bir momentumun yakalanması, bütün bunların yakmadan yıkmadan yapıyor olma durumu, bütün bunların hepsi bu kesimler için umut doluydu. Dahası küresel muhalefetin önemli isimlerinin Wall Street'te yaşananlara ilişkin olumlu yorumları, bu olumlu yaklaşımları perçinledi. Direniş ruhu kendini yeni yüzüyle göstermişti bir kere ve bazılarına göre hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.⁽²⁷⁾

Katılımcıların taleplerinden, daha sonra nereye evrileceği belli olmayan (Obama'nın ekonomide yapacağı reformlar, hareketi Demokratların seçimlerde oy potansiyeli olarak görmesine ya da kendini burada ifade edemeyen eylemcilerin yeni bir parti girişimi konuşulanlar/tartışılanlar arasında) muğlak politik tutumlarına kadar açık bir şekilde belki önceden eleştirilebilir durumları, bu eleştirilerden nasiplerini almak bir yana sahiplenildi. Açık bir şekilde hareketin liberal niteliği övüldü.⁽²⁸⁾

Etkinliğin farklı coğrafyalardaki etkileriyle birlikte düşünülmesi, etkinliğin eleştirilebilirliğini gittikçe azaltıyordu belki. Benzer tarz ve benzer hedeflerle bu uzunsüreliturma etkinliği küreselleşti. Bu küreselleşmedeki kullanılan tüm araçlar (özellikle sosyal paylaşım ağları) adeta kutsandı.

Tabi ki bu uzunsüreliturma etkinliğinin katılımcılarının kendilerine 'Arap Bahar'ının devamı' gibi bir ardıllık atfetmeleri, etkinliğin bu kadar önyargısız benimsenmesinde önemli bir etkendi. Yöntem açısından Arap Baharı'nda kullanılan yöntemi açıkça kullandıklarını beyan eden katılımcılar, yarattıkları 'Meydan Etkinliği' kültürüyle de 'Biz Arap Bahar'ının devamımız'ı üstüne basa basa vurguladılar. Arap Baharı'ndan belki de beklenen hareketlenmeyi bulamayan yerli muhalifler, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki OCCUPY aktivistlerinin yaptığı gibi kolay ve fazla enerji harcamadan (belki de çok fazla tehlikeyi göze almadan) Arap Baharı'na eklemiş oldu. Tabi ki bu fırsat

<http://www.voanews.com/turkish/news/international/Wall-Streeti-gal-Hareketinin-Baarsndaki-Sr-133168168.html>

<http://www.radikal.com.tr/Radikal.aspx?aType=RadikalDetayV3&ArticleID=1067497&CategoryID=99>

<http://213.243.16.15/Radikal.aspx?aType=RadikalYazar&ArticleID=1068692&Yazar=G%D6K%C7E%20AYTULU&Date=07.11.2011&CategoryID=99>

(27) <http://bianet.org/biamag/insan-haklari/134155-bir-avuc-insan-butun-dunyanin-suyunu-sikiyor>

<http://www.birikimdergisi.com/birikim/makale.aspx?mid=791>

<http://bianet.org/bianet/dunya/133339-wall-street-eylemcileri-starbucks-ve-liberal-komunistler>

<http://sdyeniyol.org/index.php/duenyadan/571-kapitalizmin-ba-ars-nsanlar-wall-streeti-gal-edelim-hareketi-ecehan-balta>

<http://bianet.org/biamag/toplum/133986-yeni-bir-mucadele-dalgasi-mi>

http://www.birgun.net/world_index.php?news_code=1319215608&year=2011&month=10&day=21

(28) <http://dipdalga.net/makale/wall-streetten-huzur-sokagina-isgal-ve-direnis-gunleri-dilek-zaptcioglu.html>

kaçırılmazdı; ABD'deki OCCUPY etkinliğini olumlu, OCCUPY etkinliklerine giriş ya da girişimleri olumlu ve bu toplumsal dönüşüme ekledim.

Daha sonrasında, bu OCCUPY girişimleri yaygınlaşırken Wall Street'te kullanılan %99 söyleminin popülerliğinden yararlanılmak istendi. Etkinliğin sosyal ve ekonomik kısmı olan talepler göz önünde bulundurulmadan, etkinlik sahiplenildi. Küresel dünyanın yeni direniş biçiminin söylemi yerleştirildi. Yerleşen bu söylemin hitap ettiği sosyo-ekonomik grupla (eğitilmiş ama işsiz, hayatının geri kalanını kapitalist sistem içinde daha iyi koşullarda yaşamak isteyen ve geleceğinin muğlaklığından rahatsız olan grup) Wall Street etkinliklerindeki grubun benzerliği talepler arasındaki benzerliği şaşırtıcı değil. Bu eğreti girişimlerin sonuçlarını (ve belki de yanılıklarını) ilerleyen süreçte gözlemleyeceğiz.⁽²⁹⁾

Sonsöz

Bu yazıyla birlikte;

“OCCUPY” etkinliği, ortaya çıktığı andan bu yana, hareketin örgütleyicisi kişi ya da grupları biraz daha ayrıntılı ele almaya çalıştık. Çünkü bu kişi ya da grupların sosyo-ekonomik karakterlerinin, etkinliğin yönelimini belirlemede büyük bir önem taşıdığını düşünüyoruz. Bu karakter etkinlik alanında yaratmaya çalıştığı homojen (de)politizasyon ile kendini yeterince göstermektedir.

İşte bu tarz bir ortamda iktidarın farklı biçimlerinden mustarip bireylerin, ezilenlerin kendini ifade etmeye fırsat bulamayacağı açıktır. Ezilenler etkinlik içinde (belki de etkinliğin bu kadar popülerleşmesinden dolayı) kendine bir yer aramış ve bir yanılısına biçiminde bunu bulmuştur. Bu yanılısına, ezilenlerin nasıl ve ne tarafından ezildiğini gizlemiş, ortaya sosyal demokrat bir tablo ve taleplere dönüşmüştür.

Bu yanılısına, ezilenler tarafından etkinlik içinde kimi zaman tartışmalara ve hatta kavgalara dönüşse bile, bu yaşananlar çok fazla yansıtılmamış etkinliğin homojen yapısı korunmak istenmiştir. Etkinlik içerisinde farklı muhalif çevrelerin ve ABD'nin ezilenlerinin bulunduğu gerçeği bizimde gözümüzden kaçmamıştır. Ancak bu homojen ve siyasetlessiz etkinlik anlayışı içinde görünmez kılınmaya çalışılan bu grup ya da bireyler, etkinliğin karakterine kurban olmaktadır.

Yazımızla, bu karakteri oluşturmaya çalışan etkinlik örgütleyicilerinin, bunu hesaplasın ya da hesaplamasın bu tarz bir etkinlikle iktidar odaklarını etkinliğe

(29) http://www.turkishlifeneews.com/index.php?option=com_content&view=article&id=4860:wall-street-iskali-turkiyeye-sicriyor&catid=72:top-news&Itemid=131
<http://www.radikal.com.tr/Radikal.aspx?aType=RadikalDetayV3&CategoryID=77&ArticleID=1074993>

çağırdığı ya da buna yol açtığı açıktır. Bunu gözetmemenin bir öngörüsüzlük olmasından çok, özellikle yazıdaki iktidar gruplarına ilişkin veriler doğrultusunda, belki de sosyal harekete yol açacak koşul ya da durumların hepsinin manipüle edildiğinin göstergesidir.

Bütün bunlar bir yana, yazı bu tarz bir eylem anlayışını da sorgulamaktadır. Özgürlükçü söylemlere bürünmüş ancak bu söylemlerin altını doldurmaktan bir o kadar uzak ve kalıcılığı hedeflemeyen bu yöntem; işgalin, doğrudan demokrasinin, özgürlüğün, eylemliğin vb. kavramları tüketmeye yönelmiş bir iktidar anlayışının ürünüdür. Etkinliğin en başından şu ana gelinceye kadar süreksiz olacağına gören bir hareket sürekliliğini iktidar mekanizmaları içinde var edebilir.

Kapitalistlerin ve devletlerin, yeni dönemde yüzlerini nasıl göstereceklerinin yöntemlerini izliyoruz. Bu cüretkar mekanizmalar, bunu İMF toplantıları, G8 zirveleri, ekonomik forumları vasıtasıyla açık bir şekilde dillendirirken, kapitalistlerin ve devletlerin yeni "sorumluluk" sahibi yöntemleri için daha sık işbirliği yapacaklarının sinyallerini alıyoruz. Bu sorumluluk sahibi yöntemleri içinde, toplumsal kaygılar güdüp farklı alanlarda değişimlere gitmek ve bu şekilde ezilenlerin örgütlülüğünü kırmak ya da başka reformist alanlara yönlendirmek de yatıyor.

Ezilenlerin bu tarz sosyal sorumluluk aldatmacalarına kanmadıkları yerlerde, etkinliklerin değil isyanların sesini duymaktayız. Çünkü isyanın olduğu her yerde, iktidar tarafından belirlenmiş bir mücadeleye ihtiyaç duyulmaz. Yaşadığımız coğrafyadaki halkların savaşları bunun en büyük göstergesidir. İktidarın farklı biçimlerine karşı mücadele veren tüm ezilenlerin, "sorumluluk sahibi kapitalizm" in tuzağına düşmeden, iktidarın yönlendirdiği popülerliği olmasına rağmen toplumsallaşamayacak eylemlere katılmayacağı açıktır.

Bunu görüp yıllardan beri, kendi özgürlük savaşını veren tüm ezilenleri, devrimci eylemin gerçekliğiyle selamlıyoruz.

“...Ezilenlerin bu tarz sosyal sorumluluk aldatmacalarına kanmadıkları yerlerde, etkinliklerin değil isyanların sesini duymaktayız. Çünkü isyanın olduğu her yerde, iktidar tarafından belirlenmiş bir mücadeleye ihtiyaç duyulmaz. Yaşadığımız coğrafyadaki halkların savaşları bunun en büyük göstergesidir. İktidarın farklı biçimlerine karşı mücadele veren tüm ezilenlerin, “sorumluluk sahibi kapitalizm”in tuzağına düşmeden, iktidarın yönlendirdiği popülerliği olmasına rağmen toplumsallaşamayacak eylemlere katılmaya çağı açıktır.

Bunu görüp yıllardan beri, kendi özgürlük savaşını veren tüm ezilenleri, devrimci eylemin gerçekliğiyle selamlıyoruz.”

DEVRİMCİ ANARŞİST FAALİYET

anarsistfaaliyet.org